Ч. 162 (14.411). Львів, середа 22. липня 1936. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504.060. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло". Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Неясне положення в Еспанії.

ПОВСТАНЦІ ЙДУТЬ ВПЕРЕД.

ЛІССАБОНА, 21. 7. ПАТ. Ходять чутки, що повстанці опанували Андалюзію й інші провінції та посуваючися вперед, розбили курінь гірників. Поїздів з Португалії до Еспанії не пускають.

ПОВСТАНЧА МОБІЛІЗАЦІЯ.

ЛІССАБОНА, 21. 7. ПАТ. Головна кватира повстанців проголосила загальну мобілізацію всіх здібних до зброї на опанованих просторах.

ЧЕРВОНІ ПРАПОРИ І ПОЖЕЖА

ЛЬОНДОН, 21. 7. ПАТ. Англійські старшини, які приїхали до Гібральтару, оповідають, що Маляга в руках комуністів. Над містом і пристанею мають червоні прапори, у місті сильні пожежі.

БОРОТЬБА В ЕТЕРІ.

СЕВІЛЛЯ, 21. 7. ПАТ. Тутешня радіостація оголосила дві ноти, у яких дементує урядові комунікати та звертає увагу, що уряд надає через інші радіостації фальшиві комунікати на тій самій хвилі, що севільська. Поправді повстанча акція розвивається пляново; один артилерійський полк, що прилучився до повстанців, заняв летунський майдан у Мадриді.

МАДРИД, 21. 7. ПАТ. У комунікаті наданому в год. 3.15 уряд запевнює, що панує над положенням і що повстанці масово піддаються. Не годиться з цим запевненням заклик до міліції та поліції не витрачувати муніції, бо вона може придатися у поважніших хвилинах. Валенсійська радіостація оголосила соціялістичну відозву.

БАРСЕЛЬОНА, 21. 7. ПАТ. Вчора в год. 22. тутешня радіостація надала відозву соціялістичної партії такого змісту: „Робітникам слід нині приступити до праці та співділати з урядовими військами; арештою слухати лише директив соціялістичної партії".

НА ФРАНЦУСЬКОМУ КОРДОНІ.

ПАРИЖ, 21. 7. ПАТ. З Анде повідомляють, що приїхало тут небагато подорожніх з Еспанії. Вони оповідають, що по дорозі стрічали збройні відділи, які ескортували їх до кордону. Урядові війська пильно стережуть кордон, помагає їм робітнича сторожа. Губернатор зі Сан Себастіян змобілізував усіх мужчин від 21 до 30 літ для оборони від повстанців. На шляхах до Навари збудовано барикади.

ПАРИЖ, 21. 7. ПАТ. Всі поїзди з Еспанії приїхали нині в часі означеному в розкладі їзди.

МАДРИД ЩЕ В РУКАХ УРЯДУ.

АНДЕ, 21. 7. Райтер. **Повстанчі війська є панами положення у Севіллі, Ґранаді, Малязі та Бурґос, зате в Мадриді утримався уряд.**

МАДРИД, 21. 7. ПАТ. Залога міста Алькаляде Тенарес (б. Мадриду) прилучилася до повстання, опісля піддалася урядовим військам.

ГІБРАЛТАР, 21. 7. ПАТ. 4 еспанські кораблі обстрілювали Севту.

ТАНЖЕР, 21. 7. ПАТ. Причалило тут 7 еспанських кораблів, на яких моряки інтернували старшин, що хотіли прилучитися до повстання.

БРИТІЙСЬКІ КРУЖЛЯКИ.

ЛЬОНДОН, 21. 7. ПАТ. Два британські кружляки стоять на якорі, готові вирушити до Еспанії.

СТИНАЮТЬ ГОЛОВИ.

ЛЯ АНДЕ, 21. 7. ПАТ. Залізничого лікаря, відомого фашиста, хтось убив, обтинаючи йому голову.

СУПЕРЕЧНІ ВІСТКИ.

ЛІССАБОНА, 21. 7. ПАТ. Вістки з Еспанії взаїмно заперечують себе. Уряд запевнює, що повстанці намагалися висадити десант лише в одній пристані, відкіля їх відкинули, зате інші джерела подають, що десант пощастив у кількох містах. Поголоски, немовби Мадрид попав у руки повстанців, не потверджені.

РОЛЯ РОБІТНИКІВ.

МАДРИД, 21. 7. ПАТ. В год. 17. міністер внутр. справ наказав робітничим міліціям точно виконувати накази у боротьбі з повстанцями.

Успіхи на фронті залежні від справности запілля. Постійно підпомагайте матеріяльно Рідну Школу — тоді рідношкільний фронт буде сильний!

ФРАНЦУСЬКА ПРЕСА ПРО ПОЛОЖЕННЯ В ЕСПАНІЇ.

ПАРИЖ, 21. 7. ПАТ. Тутешня преса пильно слідкує за подіями в Еспанії. Вона добре поінформована через кореспондентів, яких сам „Парі Суар" вислав 7-ох до Еспанії та есп. Марока. Вона стверджує, що **повстання приняло куди грізніші розміри, як до цього признається уряд у своїх комунікатах: воно охопило південну Еспанію та деякі північні провінції. Повстання може перейти у довгу громадянську війну** тому, що уряд роздає зброю між населення, зокрема між прихильників „людового фронту". **Озброєна комуністична молодь обсадила французький кордон**, усуваючи відтіля поліцію та граничну сторожу. „Енформасіон" боїться за долю французького Марока та застановляється, яке становище мають зайняти великодержави, бо як відомо пристань Танжер в есп. Мароку становить невтральну смугу під збірною ґарантією Еспанії, Франції, Англії та Італії.

Греція в обличчі ремілітаризації проливів.

РАДІСТЬ У ТУРЕЧЧИНІ.

АТЕНИ, 21. 7. ПАТ. Уряд заявляє в комунікаті, що статут грецьких островів положених вздовж анатольського побережа і дотепер вздемілітаризованих, вповні залежить від статута, який обовязує у проливах.

ЦАРГОРОД, 21. 7. ПАТ. Вчора вечором відбулася тут велика маніфестація з участю фльоти.

Мегафони повідомляють населення, що конвенцію у Монтре підписано.

АНКАРА, 21. 7. ПАТ. 30. ц. м. збереться народне зібрання на надзвичайну сесію

Анґльо-египетське непорозуміння.

ЛЬОНДОН, 21. 7. ПАТ. Підчас переговорів британська делеґація не хотіла погодитися на арабське домагання, щоб нові касарні та стратегічні шляхи будували виключно египтяни, тому відкликалися до Льондону.

Араби не переривають страйку.

ЄРУСАЛИМ, 21. 7. ПАТ. На засіданні при зачинених дверях рішила вчора найвища арабська рада продовжувати страйк і запротестувати проти зброєння жидів.

В концентраційному таборі в Сарафенд замкнено 260 арабських провідників.

Як далеко у нас до дійсної нормалізації.

З приводу одної характеристичної заборони дитячого садку Р. Ш.

Львів, 21. липня 1936.

Річ іде про дитячі садки. Боротьба за таку — можна сказати — дрібничку, як зорганізування і ведення сезонових дитячих садків для дітей у передшкільному віці, полишених в часі літніх робіт у полі без опіки дома, просто на ласку долі — тривала літами. За право орґанізувати такі необхідні дитячі садки боролася Рідна Школа й У.П.Р., боролися українські батьки на місцях — і ця дуже хосенна та в наших обставинах необхідна акція натрапляла на найріжнородніші перепони.

Як вносили подання в такій справі до староства, як орґану суспільної опіки, то воно передавало ту просьбу до шкільного інспекторату. Шкільний інспекторат трактував дитячий садок як постійне передшкілля і вимагав усіх тих тяжких і коштовних передумовин (з плянами будинку, фаховими свідоцтвами і свідоцтвами льояльности, з усякими комісіями і т. п.), що їх шкільна влада вимагає до дозволу на заснування приватної школи, а яких полагодження триває місяцями, часом і роками.

Одначе Рідна Школа і заінтересовані батьки не зражувалися такими і всякими іншими перепонами, але акцію дитячих садків вели безупинно дальше. Солідна опіка і доцільна праця в дитячих садках, здавалося, переконала вкінці компетентні польські чинники, що це не є ані небезпечна, ані шкідлива, але навпаки: дуже потрібна й корисна річ. Після того появився обіжник Кураторії Л.Ш.О. з 2. січня 1935 р. ч. I. 35.006/34, в якому стверджено, що в дитячих садках щиро опікуються дітьми, доживлюють їх і навіть зодягають та корисними розмовами, співами і забавами їх виховують. Тому доручено шкільним інспекторам „мати ті обставини на увазі, щоб не утруднювати гуманітарним установам їх важкої добродійної праці".

Здавалось би, що як Кураторія Л.Ш.О. видала цей обіжник у січні 1935 р. то вже в літі 1935 р. не буде на области тієж Кураторії дотеперішніх перепон. Одначе ті перепони тягнулись цілий літній сезон 1935 р. з тої простої причини, бо... повищий обіжник появився в кураторійному „Урядовому Деннику" щойно за жовтень 1935 р., себто в часі, коли вже сезон дитячих садків давно минув.

Якщо внаслідок подивугідного поспіху Кураторії Л.Ш.О. з проголошенням свого власного розпорядку у справі дитячих садків не можна було в 1935 р. оминути перешкод, то здавалося, що в 1936 р. вже рішуче не буде ніяких перепон. На це Рідна Школа й українське громадянство рахувало тим більше, що справу дитячих садків, як справу суспільної опіки, передано повітовим старостам.

Згідно з правдою треба признати, що деякі старости дійсно поводилися зовсім коректно та

дитячим садкам і їх провідницям не робили ніяких перепон. Але були й такі, що взагалі не хотіли згодитися на заснування дитячих садків у „їхньому“ повіті, або не хотіли затвердити провідниць. Інші прикривалися вимівкою, що в їхньому повіті вже організують т. зв. „громадські дитячі садки“ для всіх дітей без огляду на народність. А були й такі, що торгувалися: в тих і тих громадах мають бути тільки „громадські“ дитячі садки, а знову в інших можуть бути дитячі садки Рідної Школи. Проти таких рішень, які обмежували організування рідношкільних дитячих садків, вношено звичайно рекурси, які розглядає воєвідський уряд.

Та найцікавіше рішення видав п. Марітчак, повітовий віцестароста в Березові. Як на про-хання у справі дозволу на дитячий садок в У-лючу сяніцький Повітовий Кружок Р.Ш. не ді-став відповіди, урґував кілька разів телефоніч-но до березівського староства, одначе без успі-ху. Зі староства давали стеоретипну відповідь, що пан староста застеріг собі цю справу до сво-го вимючного полагодження і дотичне подан-ня тримає у себе. Вкінці староство доручило рішення такого змісту:

„Starostwo Powiatowe Brzozowskie.
L. Pol. 6/51/36. Brzozów, dnia 6. lipca 1936 r.

Do P. T. Tow. Ridna Szkola
na ręce przew. Zarządu Dr. Wanczyckiego
w Sanoku.

Na wniesioną prośbę w sprawie zezwolenia na urzą-dzenie ogródka dziecięcego w Uluczu odmawiam pozwole-nia na urządzenie tegoż, ponieważ w Uluczu jest już urzą-dzona i czynna półkolonja letnia dla wszystkich dzieci.

Kolonja ta jest urządzona przez Towarzystwo Szkoly Ludowej i uczestnikami kolonji są również dzieci ruskie, przeto nie zachodzi konieczność urządzenia ogródka przez P. T. Towarzystwo.

Od tej decyzji przysługuje prawo wniesienia odwołania do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie przez tut. Staro-stwo w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia następnego po do-ręczeniu niniejszej decyzji.

Za Starostę powiatowego **Maritczak** wr. Wicestarosta“.

Повітовий Кружок Р. Ш. в Сяноці вніс оче-видно проти повищого рішення своєчасно ре-курс до Львівського Воєвідського Уряду, а за-разом і жалобу до п. премієра ген. Складков-ського на таку яскраво сторонничу поведінку березівського старости. Бо відмова дитячого садка українській установі в українському селі та одночасно дозвіл на такий садок „T. S. L.“, добре відомому ще з передвоєнних денаціона-лізаційних подвигів на українських землях і з повоєнних „мобілізацій“ та „офензив“ на заво-ювання душ української дітвори, дає цілій справі специфічний посмак.

Як ту справу вирішить Львівський Воєвід-ський Уряд, чи і як зареагує на це п. премієр Складковський — про це поінформуємо наших читачів, як тільки дістанемо дотичні відомости.

Всеж таки з повищого, як і з подібних за-борон українських дитячих садків у терноціль-ському воєвідстві, бачимо наглядно, як далеко ще до дійсної нормалізації відносин на наших землях.

І. Г.

По похилій площі.

Кілька уваг з приводу Турковицького свята.

Традиційний відпуст південної частини Холм-щини у Турковичах, на пограниччі двох пові-тів: томашівського і грубешівського, у цьому році зібрав значно менше народу. Причиною були жнива, але тільки частинно. Друга, глиб-ша причина лежала деінде. Її можна було вичи-тати на обличчі численного духовенства, а ще скоріше почути в розмовах з кращими священ-никами.

Саме перед самим святом у Турковичах ми-трополитальне „Воскресное Чтеніе“ принесло ухвалу Св. Синоду з приводу славетного т. зв. американського протесту у справі переслідуван-ня Православної Церкви в Польщі. Очевидно, що Св. Синод не міг заняти іншого становища, ніж передтим митрополит Денис, що назвав цей протест безсоромною інсинуацією. Адже Св. Синод не мав уже у цій справі потрібної свобо-ди рухів. Митрополит Денис свідомо поставив Св. Синод у таке безвихідне становище. Він хо-тів, щоб його особисту компромітацію поділив з ним Св. Синод. А ще більше: митрополит ви-користав нагоду підчинити собі Св. Синод, на-кидаючи йому своє попереднє рішення; бо дав-но вже митрополит Денис носиться зі замірами завести повне самовладство у Церкві. Йому, як росіянинові, чужому для своєї українсько-біло-руської пастви, найбільш відповідає самовлад-ний устрій Церкви. При такому устрою найлек-ше теж використовувати своє становище у Цер-кві і в особистих матеріяльних цілях: не дар-мож митрополит завів таку новину в житті Цер-кви, якої не знала ані російська синодальна церква, ані якабудь інша зі сучасних — безбю-джетове і безконтрольне господарювання цер-ковним майном. Можливо, що тут ділає і чисто психольоґічний чинник: людина, що гне спину перед сильнішими від себе, пізніше за своє по-ниження мститься на залежних від себе.

Вже не може митрополит Денис нічим іншим підтримати свого авторитету у духовенства, тільки демонструванням свого самовладства. І митрополит дійсно показує силу своєї влади, не оглядаючись на те, що це все приймає форму самодурства. Ніколи ще так яскраво не зазна-чилось повне безправство духовенства, як саме від часу, коли митрополит Денис почав новий свій польонофільський курс у Церкві. Старі, за-служені священники, мітрати і декани — ні з того, ні з сього, без всякої вини і слідства, му-сять нагло переходити на інші, найгірші паро-хії, або навіть переселюватись до іншої епархії. А їх місце займають нові священники, що ввій-шли в моду, переважо галичани, — москвофіли та апостати, зрадники своєї батьківської віри й народности, або ті волинські „батюшки“, що здобули собі сумну славу при продажі церков-них лісів та земель. Російська преса дуже влуч-но, хоч і драстично, означила істоту персональ-ної політики у варшавській митрополії слова-ми: „Тепер поставлено ставку на лоллепа“. Ще в інший спосіб виявляється самодурство митро-полита Дениса: саме на теперішньому святі у Турковичах висвятили двох нових священників. Один з них був досі дяком і ніякої відповідної освіти, не тільки духовної, не має. А другий — колишній маленький царський урядовець, хоч і має деяку загальну освіту, то проте богослов-ських наук не нюхав; знають ще православні і те, що єдина донька цього нового священника перейшла на римо-католицтво, діставши посаду народньої учительки.

І це все діється, у часі, коли православне громадянство бореться за те, щоб Церква ма-ла відповідні духовні школи для підготови ду-ховних кандидатів, та коли багато абсольвен-тів духовних семинарій і навіть богословського факультету не може дочекатись призначення. Ще особлившої пікантерії набирають ті два но-ві висвячення тим, що відбулись вони на бажан-ня теперішнього томашівського декана. Коли рік тому висаджував цей славетний декан свого попередника, дуже заслуженого священника, одного з найкращих, з усієї великої парохії, він знайшов собі союзників лише у тих двох осо-бах та ще в одної. І тепер винагородив їх у цей дивний спосіб. Чомуж митрополит Денис пішов на це? — подумає дехто. Шириться серед пра-вославного духовенства і громадянства одна лише версія на пояснення багатьох незрозумі-лих явищ у житті Холмської Єпархії: в цій є-пархії всесильний о. Михайло Борецький, парох м. Лодзі, брат томашівського декана, той самий, що у своїх руках колись на Волині скупчив був усі справи продажі церковних земель і лісів. І саме у тій афері з церковним маєтком дошуку-ються причини всесильности фаворита митро-полита. Зрештою був час, коли дехто з урядо-вих чинників робив заходи, щоб довідатись у о. М. Борецького деяких документальних по-дробиць про цю продажу церковних лісів ти

ФРИДРИХ КАРІНТИ.

КРАВАТКА.

— Ерносте! Ти маєш дуже гарну краватку. Де ти купив її?

— Недалеко, в Ринку.

— Справді гарна. До побачення.

— До побачення.

Ернест ішов і кивав головою: справді гарну краватку має. Коли побачив себе випадково у вистововій шибі, випростувався задоволений.

Сонце знову визирнуло зпоза хмар. Ернест рішив, що треба використати нагоду і замісць піти додому, пройтись трохи. Він мав поладнати ще одну орудку, але вона не була негайна. Прохід завсіди добре робить на настрій.

Перешкоджало думка про працю. Таке вже життя. Тоді, коли ти молодий і хотів би його якнайбільше використати, тоді мусиш найтяжче працювати, всього собі відмовляти і складати собі ціле життя з дрібниць, підготовляючи собі буцім то спокійну старість. Дивна річ. Чи життя це не прохід, безжурність, радощі, кохання, одне слово — молодість? А в реальному житті виходить зовсім навпаки: молодість це праця і боротьба за становище, за якесь місце, попросту: все не так, як повинно бути. Він пригадав собі якусь дуже мудру думку: „Життя є досконале тоді, коли людина у дозрілому віці здійснює для своєї старости те, що молодість поставила собі за мету“. Аж голова ходором пішла, таке це було розумне.

—

А тут оте Еля справді гарна. Ганс саме щойно сказав... Алеж ні. Ганс говорив не про Елю, а про краватку... Щож щодо краватки —

І знов його думка завернула до Елі. Якби це гарно було тепер зустріти її посередині вулиці, але так, щоб вона перша помітила його

Пішов уперед.

— Ернесте! Якто ви вже мене навіть не пізнаєте?

—

— Цілую ручки!

Обоє засміялись.

— Ви справді бурмило! Чомуж ви до мене не зайшли? Чи чекали може, аж я до вас...? Виходить так, що я мушу за вами бігати.

— Ні, це справді дуже гарно, що ви не завагались перші мене зачіпити, як я так ішов...

— Зовсім звичайна річ. Коли ви ще так гордо і просто сунете поперед себе... но, і ще з такою чудовою краваткою!

— Алеж це собі звичайний такий штучний шовк, куплений у крамниці в Ринку.

— Я ніколи не була би повірила, що ви маєте такий добрий смак.

— Не варт і говорити! От собі така сама, як інші. Скажіть мені краще: куди ви так ідете?

— А ви може маєте охоту супроводити мене? Коли дозволите, то з великою приємністю.

— Прошу. А як вам ведеться.?

— Чи ви все ще мешкаєте в пансіоні сами?

— Певно.

—

— Коли так...

— А чи ви не захотіли би зайти на хвилинку на шклянку чаю до мене?...

Хтось штовхнув його.

Ах, усе це були мрії. Як можна так задуматись на вулиці! Здавалось йому, що справді ще хвилину тому бачив Елю і чув її голос. Попросту ідіотська думка, що міг би її зустрінути тоді, коли хоче. Ні, щастя в житті так не приходить від одної примхи. Його треба вміти здоганяти. І час треба мати. Добре, що він тепер трохи свобідний. У якому то пансіоні вона мешкає? Ага. Просто йде туди. Сам не помітив.

— Добрий день! Чи можу бачити паню Елю? Чи вона дома? Дякую, я можу почекати.

— Хто там? — чути голос.

— Це я.

—Який „я“? Ах, це пан Ернест Боґнер. Звідки ви тут узялись.

— Я переходив мимо і дозволив собі на хвилину..

— Мусите тут хвилину почекати... Бачите, я не можу, на жаль вас приняти, бо маю в себе одну приятельку... Але я вже думала собі про те, що мушу знову цими днями зайти з Ґердою до тої каварні, де ми зустрілись разом. А зрештою як вам ведеться, пане Боґнер?

— Дякую. Дуже добре.

— Це дуже чемно з вашого боку, що ви не забули за мене. Дякую дуже. До побачення.

— Я був тут недалеко. На Ринку...

— До поба — —

— Оглядав вистави і мусів собі дещо купити. Хотів вас спитати, як вам подобається ця краватка.

— Дуже гарна. До побачення, пане Ернест.

— Цілую ручки.

Ернест збіг униз по сходах, якби хтось за ним біг.

—

„Одна приятелька...“ А він чув виразно чоловічий голос. Він пізнав свого приятеля. Чув, як вони пошепки нараджувались, чи взагалі відчиняти двері. А він, ідіот, ще пробував затримати її товариською розмовою і своєю новою краваткою. Соромно і гидко.

Побіг на вулицю. Глянув іще раз у вистанову шибу на свою краватку. Та в тій самій хвилині відчув, начеб вона його душила так, що не міг віддихати.

А поправді тільки: один прохід, одна мрія, одна така собі звичайна сцена.

Перекл. в. б.

дитячим садкам і їх провідницям не робили ніяких перепон. Але були й такі, що взагалі не хотіли згодитися на заснування дитячих садків у „їхньому" повіті, або не хотіли затвердити провідниць. Інші прикривалися вимівкою, що в їхньому повіті вже організують т. зв. „громадські дитячі садки" для всіх дітей без огляду на народність. А були й такі, що торгувалися: в тих і тих громадах мають бути тільки „громадські" дитячі садки, а знову в інших можуть бути дитячі садки Рідної Школи. Проти таких рішень, які обмежували організування рідношкільних дитячих садків, вношено звичайно ре'курси, які розглядає воєвідський уряд.

Та найцікавіше рішення видав п. Марітчак, повітовий віцестароста в Березові. Як на прохання у справі дозволу на дитячий садок в Улючу сяніцький Повітовий Кружок Р.Ш. не дістав відповіди, ургував кілька разів телефонічно до березівського староства, одначе без успіху. Зі староства давали стереотипну відповідь, що пан староста застеріг собі цю справу до свого виключного полагодження і дотичне подання тримає у себе. Вкінці староство доручило рішення такого змісту:

„Starostwo Powiatowe Brzozowskie.
L. Pol. 6/51/36. Brzozów, dnia 6. lipca 1936 r.

Do P. T. Tow. Ridna Szkoła
na ręce przew. Zarządu Dr. Wanczyckiego
w Sanoku.

Na wniesioną prośbę w sprawie zezwolenia na urządzenie ogródka dziecięcego w Uluczu odmawiam pozwolenia na urządzenie tegoż, ponieważ w Uluczu jest już urządzona i czynna półkolonja letnia dla wszystkich dzieci.

Kolonja ta jest urządzona przez Towarzystwo Szkoły Ludowej i uczestnikami kolonji są również dzieci ruskie, przeto nie zachodzi konieczność urządzenia ogródka przez P. T. Towarzystwo.

Od tej decyzji przysługuje prawo wniesienia odwołania do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie przez tut. Starostwo w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszej decyzji.

Za Starostę powiatowego **Maritczak** wr. Wicestarosta".

Повітовий Кружок Р. Ш. в Сяноці вніс очевидно проти повищого рішення своєчасно ре'курс до Львівського Воєвідського Уряду, а заразом і жалобу до п. премієра ген. Складковського на таку яскраво сторонничу поведінку березівського старости. Бо відмова дитячого садка українській установі в українському селі та одночасно дозвіл на такий садок „T. S. L.", добре відомому ще з передвоєнних денаціоналізаційних подвигів на українських землях і з повоєнних „мобілізацій" та „офензив" на завоювання душ української дітвори, дає цілій справі специфічний посмак.

Як ту справу вирішить Львівський Воєвідський Уряд, чи і як зареагує на це п. премієр Складковський — про це поінформуємо наших читачів, як тільки дістанемо дотичні відомости.

Всеж таки з повищого, як і з подібних заборон українських дитячих садків у тернопільському воєвідстві, бачимо наглядно, як далеко ще до дійсної нормалізації відносин на наших землях.

І. Г.

ФРИДРИХ КАРІНТИ.

КРАВАТКА.

— Ернесте! Ти маєш дуже гарну краватку. Де ти купив її?

— Недалеко, в Ринку.

— Справді гарна. До побачення.

— До побачення.

Ернест ішов і кивав головою: справді гарну краватку має. Коли побачив себе випадково у вистововій шибі, випростувався задоволений.

Сонце знову визирнуло зпоза хмар. Ернест рішив, що треба використати нагоду і замісць піти додому, пройтись трохи. Він мав полагодити ще одну орудку, але вона не була негайна. Прохід завсіди добре робить на настрій.

Перешкоджала думка про працю. Таке вже життя. Тоді, коли ти молодий і хотів би його якнайбільше використати, тоді мусиш найтяжче працювати, всього собі відмовляти і складати собі ціле життя з дрібниць, підготовляючи собі буцім то спокійну старість. Дивна річ. Чи життя це не прохід, безжурність, радощі, кохання, одне слово — молодість? А в реальному житті виходить зовсім навиворіт: молодість це праця і боротьба за становище, за якесь місце, попросту: все не так, як повинно бути. Він пригадав собі якусь дуже мудру думку: „Життя є досконале тоді, коли людина у доспілому віці здійснює для своєї старости те, що молодість поставила собі за мету". Аж голова ходором пішла, таке це було розумне. —

А тут от Еля справді гарна. Ганс саме щойно сказав... Алеж ні, Ганс говорив не про Елю, а про краватку... Шож щодо краватки —

І знов його думка завернула до Елі. Якби це гарно було тепер зустріти її посередині вулиці, але так, щоб вона перша помітила його

Пішов уперед.

— Ернесте! Якто ви вже мене навіть не пізнаєте? —

— Цілую ручки!

Обоє засміялись.

— Ви справді бурмило! Чомуж ви до мене не зайшли? Чи чекали може, аж я до вас...? Виходить так, що я мушу за вами бігати.

— Ні, це справді дуже гарно, що ви не завагались перші мене зачіпити, як я так ішов...

— Зовсім звичайна річ. Коли ви ще так горю і просто сунете поперед себе... но, і ще з такою чудовою краваткою!

— Алеж це собі звичайний такий штучний шовк, куплений у крамниці в Ринку.

— Я ніколи не була би повірила, що ви маєте такий добрий смак.

— Не варт і говорити! От собі така сама, як інші. Скажіть мені краще: куди ви так ідете?

— А ви може маєте охоту супроводити мене? Коли дозволите, то з великою приємністю.

— Прошу. А як вам ведеться.?

— Чи ви все ще мешкаєте в пансіонї самі? —

— Певно.

— Коли так...

— А чи ви не захотіли би зайти на хвилинку на шклянку чаю до мене?...

Хтось штовхнув його.

Ах, усе це були мрії. Як можна так задуматись на вулиці! Здавалось йому, що справді ще хвилину тому бачив Елю і чув її голос. Попросту ідіотська думка, що міг би її зустрінути тоді, коли хоче. Ні, щастя в житті так не приходить від одної примхи. Його треба вміти здоганяти. І час треба мати. Добре, що він тепер трохи свобідний. У якому то пансіоні вона мешкає? Ага. Просто йде туди. Сам не помітив.

— Добрий день! Чи можу бачити паню Елю? Чи вона дома? Дякую, я можу почекати.

— Хто там? — чути голос.

— Це я.

—Який „я"? Ах, це пан Ернест Боґнер. Звідки ви тут узялись.

— Я переходив мимо і дозволив собі на хвилину..

— Мусите тут хвилину почекати... Бачите, я не можу, на жаль вас приняти, бо маю в себе.. одну приятельку... Але я вже думала собі про те, що мушу знову цими днями зайти з Ґердою до тої каварні, де ми зустрілись разом. А врешті, як вам ведеться, пане Боґнер?

— Дякую. Дуже добре.

— Це дуже чемно з вашого боку, що ви не забули за мене. Дякую дуже. До побачення.

— Я був тут недалеко. На Ринку...

— До поба — —

— Оглядав вистави і мусів собі дещо купити. Хотів вас спитати, як вам подобається оця краватка.

— Дуже гарна. До побачення, пане Ернесте.

— Цілую ручки.

Ернест збіг униз по сходах, якби хтось за ним біг. —

„Одна приятелька..." А він чув виразно чоловічий голос. Він пізнав свого приятеля. Чув, як вони пошепки нараджувались, чи взагалі відчиняти двері. А він, ідіот, ще пробував затримати її товариською розмовою і своєю новою краваткою. Соромно і гидко.

Побіг на вулицю. Глянув іще раз у виставову шибу на свою краватку. Та в тій самій хвилині відчув, неначеб вона його душила так, що не міг віддихати.

А поправді тільки: один прохід, одна мрія, одна така собі звичайна сцена.

Перекл. в. б.

К. В.

Після здобуття Кантону.

ШАНГАЙ, 21. 7. ПАТ. 1.500 вояків ген. Юганму увійшло до Кантону. Нанкінський уряд вислав туди свого представника, щоб наладнав валютові справи.

Вожди армії пров. Квангсі перервали похід на північ і хотять переговорювати з ген. Юганму.

„ДІВОЧА АРМІЯ".

ШАНГАЙ, 21. 7. ПАТ. У півд. Китаю воює відділ, зложений зі самих жінок. Він зоветься „дівоча армія" і має сильні протияпонські тенденції.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

На Литві арештували 20-ох членів людово-соціялістичних діячів за участь у заворушеннях.

Англія і Франція погодилися, щоб скликати льокарнеську конференцію 23. ц. м.; Бельгія ще не висловила своєї думки.

У СССР творять союзні комісаріяти здоровля та справедливости. Дотепер ці ресорти належали до поодиноких республик.

У Мексику викрили терористичну змову на терені кількох стейтів. Переговори зі страйкуючим персоналом електрівні зірвані, положення загострилося.

На підставі спеціяльного дозволу Рідна Школа може сплачувати свій довг в Обезпечальні облігаціями народової позички. Присилайте їх негайно на адресу: Рідна Школа, Львів, вул. Сикстуська 46.

„Час працює проти нас".

Серед численних і грубих томів про причини катастрофи російської імперії — (російські політики справедливо підкреслюють, що в 1917 році в Росії прийшла не революція, а катастрофа імперії), — є одна невеличка книжечка. Належить вона перу відомого історика земств (самоврядувань) в б. Росії п. Борису Веселовському. Цей Веселовський був призначений в 1917 р. головою дуже відповідальної установи, а саме — він став на чолі так зв. „Совещанія по подготовке к Всеросійскому Учредительному Собранію". І ось він-то у своїй книжечці розкриває і пояснює ті мало відомі або й зовсім невідомі причини й пружини, що обернули російську революцію, яка відкривала перед цією державою широкий шлях до поступу, у катастрофу великої імперії.

Льоґіка подій у той час була така: прийшла революція, цар відмовився від престолу і владу в Росії перебрало Тимчасове Правительство, що тимчасово залагоджувало всі справи. Але мав прийти справжній „господар землі Руської" — „Всеросійськое Учредітельное Собраніе" (Установчі Збори) і воно то мусіло мати всю повноту влади, щоб настановити в Росії новий лад і порядок.

І ось тут-то почалася драма. Всі ми — пише Веселовський — що зібралися для підготови всеросійських установчих зборів відчували, що в Росії, поруч позитивних революційних сил, працюють також руїнницькі. Ленін уже приїхав із Німеччини і почав видавати свої деморалізуючі проклямації. І ми розуміли і відчували, гостро відчували, що мусимо поспішати, що між підготовною акцією до Установчих Зборів і акцією большевицькою починаються перегони. Хто скоріше? Чи закріплення устрою й порядку, чи анархія і Ленін? Одначе трудність положення була в тому, що довкола установчих зборів скупчилося занадто багато і занадто великих інтересів. Установчі збори мали втілити мрії поколінь російських революціонерів, вони мали задовольнити всі вимоги, потреби і бажання народів і станів величезної імперії. Тимто природно, у цій справі стали забирати голос партії, організації, самоврядування, стани та нарешті окремі землі й народи, до киргізів та інших „кочових" племен включно. Інтереси всіх треба було взяти на увагу при виборах до Установчих Зборів. Кожний мав свої претенсії, заваги, кожний субєктивно мав рацію, але ми бачили, що машина наша посувається занадто помалу і що події нас випереджують. Ми поспішали, ми робили величезні зусилля, щоб справа не затримувалась, але Ленін теж не спав, і тимчасом кожне нове внесення партій, кожне непорозуміння, навіть зупинка в друкарні, фатально затримували справу. Хоч як ми поспішали, — ми спізнювались і — трагічно спізнились. Епільоґ цієї історії відомий: Всеросійські Установчі Збори скликали на 5 січня 1918 року, а Ленін, з маленькою групкою людей, зробив большевицький переворот у Росії 25. жовтня 1917 року, себто на два місяці раніше. Це й вирішило долю російської імперії. Хоч Установчі Збори були мрією поколінь, хоч у виборах до них взяло участь 100 міліонів людей ріжних народностей жидок Урiцький на приказ групки, **що прийшла скоріше,** в один день розігнав Установчі Збори і тим вирішив дальшу долю „шостої частини світу".

Це щире оповідання й признання п. Веселовського, — людини солідної й поважної, — нам часто пригадується, коли дивимось на нашу, українську, політику. „Українська політика — і час" — ось тема, що дожидає свого дослідника. „Темпо української політики", „Час, як складовий елемент української політичної акції" — ось теми, гідні національного конкурсу.

Оповідання п. Веселовського особливо для нас цікаве по певній своїй аналоґії з „Всеукраїнським Національним Конґресом", з тою лише ріжницею, що п. Веселовський всеж за пів року зумів скликати Всеросійські Установчі Збори величезної держави, а своїх ми ще не зібрали і за півтора року. Аналоґія, — тільки слабша, у тому, що тоді переганяв Керенського один Ленін, а нас нині — далеко більше „претендентів".

Справді, не можемо закривати очей, що сьогодні, як ніколи, українська справа стоїть гостро. Про це ми навіть любимо нині говорити й писати. Але мусимо щиро признати: в реальному українському політичному житті ми не бачимо ознак того, що справді з українською справою є так горяче... Доказом свідомости цього булоб передовсім „темпо" праці політичних партій і чинників. Тимчасом цього якось не видко. Можна сказати навіть навпаки: ріжного роду „загайки", „відтягання", „незясованість", „втрата контакту", як „на злість", нині на порядку денному.

А може це доказ, що нічого такого спішного з українською справою не твориться? Відповідаємо: ні. Це „українська вдача", — перевірена на чисто історичних прикладах, хоч би з недавнього минулого. Маємо клясичні приклади, що навіть найбільш круті повороти в українській історії не зміняли нашого, освяченого історією, „темпа". Ми завсіди і у всьому „спізнювались", не попадали на час, приходили на шапкобрання. „Час" був нашим постійним і найбільшим ворогом. І головне, — невидним: українська політика ніколи не враховувала часу, як складового і необхідного елементу кожної акції, отже і політичної.

Але колись цей згубний і невидний „бацилъ" треба витягнути на світ божий і добре йому придивитись...

Колишній гетьман П. Скоропадський у своїх споминах отверто признається: „Помилки, — може подекуди й катастрофічні у своїх наслідках у нас траплялись". Одною з тих помилок автор признає спізнення з орґанізацією української армії.

Але в цій військовій справі, ми і поза ним увесь час спізнювались. Почитайте спогади ріжних людей, проаналізуйте, порівняйте і ви зможете підрахувати коли, з якою справою, чому і на скільки ми спізнились.

Доба Директорії по своїй суті була добою передовсім військовою. Але тут стає з нами в перегони вже Троцький. Порівнюючи з ним, ми мали навіть значні плюси (в Росії ще йшов розвал). В цих перегонах був сенс боротьби 1919—1920 років. Але мусимо признати: Троцький нас „догнав і перегнав".

Наші парляменти. Наші міністерські кризи...

Не дивлячись на війну, ці кризи були затяжні, — тяглись тижні, місяці, тоді, як повинні були кінчатись за два-три дні.

Травень 1920 року. Військо — на фронті. Похід на Київ, а тут — урядова кріза. Два тижні, три. Цілий місяць. Переговори, балачки, торги і впертість, українська впертість...

Червень 1921 року. Тарнів. Рада Республіки. Україна вся напередодні повстання. Чекає гасла: жита високі, ліси — не проглянеш. А тут — „міністерська кріза". Місяць, два. Наслідки: Базар. 359. Терор на Україні.

Якаж причина цих наших фатальних спізнювань?

Гадаємо: наша вдача. Упертість. Селянська психольоґія. Незвичка до швидкого порозуміння з людьми, до перетрактацій, до гнучкости.

Навіть про російського селянина, більш оборотного, Некрасов писав:

„Мужік — что бик —
Втемяшется ему какая блаж,
Колом ее оттудова
Не вишебеш..."

А анекдотична постать нашого дядька на ярмарку? Постановив ціну ще вдома і — ні з місця. Покупця трактує насторожено, мов неприятеля на війні: його пропозиції „не чує", дивиться на бік, пахкає люльку і спльовує. Крам вертається до дому без жадних хитань і вагань, навпаки, з повною свідомістю виконаного діла: поставив на свому.

Друга причина нашого політичного „темпо" — це наслідки чужого панування, або точніше: **психольоґія безвідповідальности.** За часів панування російського чи австрійського свідомі українці, навіть чільні українські діячі, відповідальної практичної політики не вели, бо й не могли вести. Тому на перегони ні з ким не йшли й ніякими державно-політичними справами поважно не потребували турбуватися. Ділом російського чи австрійського уряду було слідкувати, щоб хтось їх не перегнав у збросннях, турбоватись, щоб сходився бюджет, хвилюватись, щоб десь не поширився страйк і т. д. Для „нас" усі ці справи були байдужі. Навпаки: чим гірше, тим краще. Ми безжурно палили циґари, критикували і ліберальничали, добре памятаючи, що першого чи двацятого кожного місяця дістанемо платню. Таким чином, „політика" тоді була для нас фактично одною приємністю: спочинком після урядової праці, нагодою „пописатися" ліберальними поглядами, красномовством. Щож до нашої власної, української, політики, то вона тоді була і могла бути занадто маленька, щоб бути відповідальною. Тому з неї

землі на Волині. Але що з того вийшло, не знаємо.

Оце все треба прийняти під увагу, щоб зрозуміти психічний стан православного духовенства, особливо того, що бачить усі несамовиті містерії на Холмщині. Щодня бачить воно замкнені церкви; бачить, як деякі з них уже розвалюються, бо 18 літ стояли замкнені та не вільно було їх ремонтувати. Чує духовенство, що далі розвалюють муровані костели, б. церкви, що ще кілька літ тому забрали їх від православних для потреб католиків, як ось саме тепер у Посадові, томашівського повіту. Вже раз православні перешкодили були католикам зруйнувати цей костел, колишню свою церкву. Тепер уже зневірені опустили руки. Знає духовенство, що на Холмщині лишилось нині всього яких 60 церков з тих 370, що були тут перед світовою війною; знає і те, що число церков, цілковито знесених з лиця землі, вже доходить цифри 60, якщо не перевищило її. А в ограді церковній повне безправство духовенства — при всевладстві о. о. Борецьких і явному польонізаційному курсі політики митрополита. Останню надію поклали духовники на Св. Синод. Не оправдав він її, основно скомпромітувався і Св. Синод. Не вперше зрештою. Одначе ця чергова компромітація, що явно виявляла непошанування не тільки інтересів Православної Церкви, але й самої чести та гідности Церкви, особливо болюче вдарила по серцях. Сором і безрадність запанували у душах духовенства, за винятком кількох „модних“ нині священиків.

І сталось те, чого не можна було уявити собі ще кілька літ тому. У Турковичах на обід, який улаштовують у честь єпископа, не пішли в цьому році саме найкращі священики; не пішли і ті нечисленні світські люди, що знані в народі зі своєї церковної діяльности. Не пішли, бо не могли і сором не дозволяв. А нарід, що хіба ще сильніше зневірився до своєї вищої церковної влади, реагував частинно в той спосіб, що не пішов на прощу до Туркович у такому числі, як звичайно.

Не знати, чи зрозуміло якслід і духовенство і православна громада, де лежить головна причина зверхнього і внутрішнього розвалу Православної Церкви у Польщі. А тією причиною є — наруга над соборним устроєм Церкви, що його встановили св. канони Православної Церкви згідно з усім православним світоглядом та розумінням християнства. Тільки один Собор міг би ще вивести Церкву з того трясовиння, в якому вона щораз більше грузне, але тільки під одною умовиною, що цей Собор буде справді вільний та канонічно православний.

К. В.

Після здобуття Кантону.

ШАНГАЙ, 21. 7. ПАТ. 1.500 вояків ген. Юганму увійшло до Кантону. Нанкінський уряд вислав туди свого представника, щоб наладнав валютові справи.

Вожди армії пров. Квангсі перервали похід на північ і хотять переговорювати з ген. Юганму.

„ДІВОЧА АРМІЯ“.

ШАНГАЙ, 21. 7. ПАТ. У півд. Китаю воює відділ, зложений зі самих жінок. Він зоветься „дівоча армія“ і має сильні протияпонські тенденції.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

На Литві арештували 20-ох членів людово-соціялістичних діячів за участь у заворушеннях.

Англія і Франція погодилися, щоб скликати льокарнеську конференцію 23. ц. м.; Бельгія ще не висловила своєї думки.

У СССР творять союзні комісаріяти здоровля та справедливости. Дотепер ці ресорти належали до поодиноких республик.

У Мексику викрили терористичну змову на терені кількох стейтів. Переговори зі страйкуючим персоналом електрівні зірвані, положення загострилося.

На підставі спеціяльного дозволу Рідна Школа може сплачувати свій довг в Обезпечальні обліґаціями народової позички. Присилайте їх негайно на адресу: Рідна Школа, Львів, вул. Сикстуська 46.

„Час працює проти нас“.

Серед численних і грубих томів про причини катастрофи російської імперії — (російські політики справедливо підкреслюють, що в 1917 році в Росії прийшла не революція, а катастрофа імперії), — є одна невеличка книжечка. Належить вона перу відомого історика земств (самоврядувань) в б. Росії п. Борису Веселовському. Цей Веселовський був призначений в 1917 р. головою дуже відповідальної установи, а саме — він став на чолі так зв. „Совещанія по подготовке к Всеросійскому Учредительному Собранію“. І ось він-то у своїй книжечці розкриває і пояснює ті мало відомі або й зовсім невідомі причини й пружини, що обернули російську революцію, яка відкривала перед цією державою широкий шлях до поступу, у катастрофу великої імперії.

Льоґіка подій у той час була така: прийшла революція, цар відмовився від престолу і владу в Росії перебрало Тимчасове Правительство, що тимчасово залагоджувало всі справи. Але мав прийти справжній „господар землі Руської“ — „Всеросійськоє Учредітельноє Собраніє“ (Установчі Збори) і воно то мусіло мати всю повноту влади, щоб настановити в Росії новий лад і порядок.

І ось тут-то почалася драма. Всі ми — пише Веселовський — що зібралися для підготови всеросійських установчих зборів відчували, що в Росії, поруч позитивних революційних сил, працюють також руїнницькі. Ленін уже приїхав із Німеччини і почав видавати свої деморалізуючі проклямації. І ми розуміли і відчували, гостро відчували, що мусимо поспішати, що між підготовною акцією до Установчих Зборів і акцією большевицькою починаються перегони. Хто скоріше? Чи закріплення устрою й порядку, чи анархія і Ленін? Одначе трудність положення була в тому, що довкола установчих зборів скупчилося занадто багато і занадто великих інтересів. Установчі збори мали втілити мрії поколінь російських революціонерів, вони мали задовольнити всі вимоги, потреби і бажання народів і станів величезної імперії. Тимто природно, у цій справі стали забирати голос партії, організації, самоврядування, стани та нарешті окремі землі й народи, до киргізів та інших „кочових“ племен включно. Інтереси всіх треба було взяти на увагу при виборах до Установчих Зборів. Кожний мав свої претенсії, завваги, кожний субєктивно мав рацію, але ми бачили, що машина наша посувається занадто помалу і що події нас випереджують. Ми поспішали, ми робили величезні зусилля, щоб справа не затримувалась, але Ленін теж не спав, і тимчасом кожне нове внесення партій, кожне непорозуміння, навіть зупинка в друкарні, фатально затримували справу. Хоч як ми поспішали, — ми спізнювались і — трагічно спізнились. Епільоґ цієї історії відомий: Всеросійські Установчі Збори скликали на 5 січня 1918 року, а Ленін, з маленькою групкою людей, зробив большевицький переворот у Росії 25. жовтня 1917 року, себто на два місяці раніше. Це й вирішило долю російської імперії. Хоч Установчі Збори були мрією поколінь, хоч у виборах до них взяло участь 100 міліонів людей ріжних народностей жидок Урицький на приказ групки, **що прийшла скоріше,** в один день розігнав Установчі Збори і тим вирішив дальшу долю „шостої частини світу“.

Це щире оповідання й признання п. Веселовського, — людини солідної й поважної, — нам часто пригадується, коли дивимось на нашу, українську, політику. „Українська політика — і час“ — ось тема, що дожидає свого дослідника. „Темпо української політики“, „Час, як складовий елемент української політичної акції“ — ось теми, гідні національного конкурсу.

Оповідання п. Веселовського особливо для нас цікаве по певній своїй анальоґії з „Всеукраїнським Національним Конгресом“, з тою лише ріжницею, що п. Веселовський все ж за пів року зумів скликати Всеросійські Установчі Збори величезної держави, а своїх ми ще не зібрали і за півтора року. Анальоґія, — тільки слабша, у тому, що тоді переганяв Керенського один Ленін, а нас нині — далеко більше „претендентів“.

Справді, не можемо закривати очей, що сьогодні, як ніколи, українська справа стоїть гостро. Про це ми навіть любимо нині говорити й писати. Але мусимо щиро признати: в реальному українському політичному житті ми не бачимо ознак того, що справді з українською справою є так горяче... Доказом свідомости цього булоб передовсім „темпо“ праці політичних партій і чинників. Тимчасом цього якось не видко. Можна сказати навіть навпаки: ріжного роду „загайки“, „відтягання“, „незясованість“, „втрата контакту“, як „на злість“, нині на порядку денному.

А може це доказ, що нічого такого спішного з українською справою не твориться? Відповідаємо: ні. Це „українська вдача“, — перевірена на чисто історичних прикладах, хоч би з недавнього минулого. Маємо клясичні приклади, що навіть найбільш круті повороти в українській історії не зміняли нашого, освяченого історією, „темпа“. Ми завсіди і у всьому „спізнювались“, не попадали на час, приходили на шапкобрання. „Час“ був нашим постійним і найбільшим ворогом. І головне, — невидним: українська політика ніколи не враховувала часу, як складового і необхідного елементу кожної акції, отже і політичної.

Але колись цей згубний і невидний „бациль“ треба витягнути на світ божий і добре йому придивитись...

Колишній гетьман П. Скоропадський у своїх споминах отверто признається: „Помилки, — може подекуди й катастрофічні у своїх наслідках у нас траплялись“. Одною з тих помилок автор признає спізнення з орґанізацією української армії.

Але в цій військовій справі, ми і поза ним увесь час спізнювались. Почитайте спогади ріжних людей, проаналізуйте, порівняйте і ви зможете підрахувати коли, з якою справою, чому і на скільки ми спізнились.

Доба Директорії по своїй суті була добою передовсім військовою. Але тут стає з нами в перегони вже Троцький. Порівнюючи з ним, ми мали навіть значні плюси (в Росії ще йшов розвал). В цих перегонах був сенс боротьби 1919—1920 років. Але мусимо признати: Троцький нас „догнав і перегнав“.

Наші парляменти. Наші міністерські кризи...

Не дивлячись на війну, ці кризи були затяжні, — тяглись тижні, місяці, тоді, як повинні були кінчатись за два-три дні.

Травень 1920 року. Військо — на фронті. Похід на Київ, а тут — урядова криза. Два тижні, три. Цілий місяць. Переговори, балачки, торги і впертість, українська впертість...

Червень 1921 року. Тарнів. Рада Республіки. Україна вся напередодні повстання. Чекає гасла: жита високі, ліси — не проглянеш. А тут — „міністерська криза“. Місяць, два. Наслідки: Базар. 359. Терор на Україні.

Якаж **причина** цих наших фатальних спізнювань?

Гадаємо: наша вдача. **Упертість. Селянська** психольоґія. Незвичка до швидкого порозуміння з людьми, до перетрактацій, до гнучкости.

Навіть про російського селянина, більш оборотного, Некрасов писав:

„Мужік — что бик —
Втемяшется ему какая блаж,
Колом ее оттудова
Не вишебеш...“

А анекдотична постать нашого дядька на ярмарку? Постановив ціну ще вдома і — ні з місця. Покупця трактує насторожено, мов неприятеля на війні: його пропозиції „не чує“, дивиться на бік, пахкає люльку і спльовує. Крам вертається до дому без жадних хитань і вагань, навпаки, з повною свідомістю виконаного діла: поставив на свому.

Друга причина нашого політичного „темпо“ — це наслідки чужого панування, або точніше: **психольоґія безвідповідальности.** За часів панування російського чи австрійського свідомі українці, навіть чільні українські діячі, відповідальної практичної політики не вели, бо й не могли вести. Тому на перегони ні з ким не йшли й ніякими державно-політичними справами поважно не потребували турбуватися. Ділом російського чи австрійського уряду було слідкувати, щоб хтось їх не перегнав у зброєннях, турбоватись, щоб сходився бюджет, хвилюватись, щоб десь не поширився страйк і т. д. Для „нас“ усі ці справи були байдужі. Навпаки: чим гірше, тим краще. Ми безжурно палили цигари, критикували і ліберальничали, добре памятаючи, що першого чи двацятого кожного місяця дістанемо платню. Таким чином, „політика“ тоді була для нас фактично одною приємністю: спочинком після урядової праці, нагодою „понисатися“ ліберальними поглядами, красномовством. Щож до нашої власної, української, політики, то вона тоді була і могла бути занадто маленька, щоб бути відповідальною. Тому з неї

зовсім нікуди не треба було поспішати. Вечірка в українськім клюбі могла бути сьогодні, але так само добре могла бути і за два тижні; українська книжка могла вийти за місяць, але могла вийти і за рік: все одно в російській чи австрійській державі нічого від того не мінялося. Отже тут, на наш погляд, — причина й нашого політичного „темпа". Старі звички. Ми якось не усвідомили собі якслід, що після 1917 року ми вступили у фазу **„відповідальної політики"**, що ми хочемо стати підметом, а не предметом у міжнародніх перегонах, що для цього ми навіть дещо робимо. Робимо, але десь глибоко і підсвідомо твердо засіло старе переконання, що з українськими справами нема чого поспішатись. Почекають. Обід має бути на час, убрання мусить кравець пошити на час, але для української політики жадних речинців нема. Інакше трудно собі пояснити „політику" дуже багатьох українських політиків...

В. Приходько.

(Докінчення буде).

Перед радикальною земельною реформою в Польщі?

По недавній нараді ґенерального інспектора збройних сил ґен. Ридза-Сьміґлого з прем. Славой-Складковським і міністром хліборобства Понятовським польська преса почала широко розписуватися про необхідність радикальної земельної реформи в Польщі. „Експрес Поранни", орґан зближений до уряду, пише отверто, що уряд уже підготовляє з цією метою відповідну новелю до закону про земельну реформу з 1925. р. Згаданий щоденник пригадує, що в останніх роках господарські і соціяльні відносини в Польщі основно змінились. І тому слід змінити закон про земельну реформу в тому напрямі, щоб зменшити дотерішні норми 180-гектарових, а в деяких околицях 300-гектарових господарств для тих землевласників, які самі господарять. Мають меншити теж норми великих промислових господарств, які нпр. управляють на широку мірку цукрові буряки і т. д.

У з вязку з цими поголосками польська консервативна преса, головно варшавський „Час", критикує гостро ініціяторів радикальної розвязки голоду землі на селі. До цієї життєвої справи для нашого народу ще вернемося і помістимо в найближчих днях окрему статтю на цю тему.

—o—

Новий командант VI. Д. О. К. у Львові.

До Львова приїхав з Кракова в понеділок пополудні новий командант VI. ДОК ґен. *Йосиф Зайонц*. На головнім двірці ґен. Й. Зайонца привитали команданти більших військових одиниць з терену львівського корпусу та зі Львова, воєв. начальник Квасьневський, городський староста Порембальський та ін.

—o—

Микола Рябовол, б. голова Кубанської Краєвої Ради.

(1883—1919.)

„Ми знаємо, що нас убють, але ми не боїмося смерти і будемо далі чесно виконувати своє діло тому, бо віримо в його справедливість".

(Із промови М. Рябовола).

28. червня цього року минуло 17 літ від того дня, як у Ростові на Дону в 3-ій годині вночі, розляглися стріли, якими забито кубанського козака, видатного українського політичного діяча-державника, голову Кубанської Краєвої Ради — *Миколу Рябовола*.

Був це історичний червень 1919 року, коли Велика Україна крівавилася в тяжких боях з Росією большевицькою та добровольчою і коли ЗУНР переживала велику траґедію в змаганнях за свою державність. Тому стріли в далекому Ростові, на українських землях Північного Кавказу, не знайшли належного відгомону і навіть зрозуміння серед широкого громадянства. А це були стріли, вимірені в українське козаче серце й у велику українську національну ідею.

Треба правду сказати, українське громадянство як з Великої України, так і з інших українських земель, ще дуже мало знає і дуже мало цікавиться такою справою, як справа Кубані й українського Північного Кавказу. На цім тлі життя, діяльність і смерть такої людини, як небіжчик Микола Рябовол, у свідомости цього громадянства перейшла майже непомітно. А міжтим українська національна політика вже багато заплатила і ще дорого заплатить за свою неосвідомленість і байдужість у справі своїх східних українських земель.

Правда, як ми зазначили вище, українська інтеліґенція з велико-українських і західно-українських земель була занадто заабсорбована своїми безпосередніми справами — її просто не вистачило для Кубані й сусідніх з нею українських теренів. Але треба сказати, що й за сімнацять літ „спокійного" життя ця передова українська інтеліґенція теж не знайшла часу й потреби, щоб ближче зацікавитись цим українським краєм і нині, на жаль, у цьому відношенні панує така саме велика непоінформованість і байдужість, як то було сімнацять років тому.

За цей час ріжні охочі люди зробили й роблять (самі, чи під чужою кермою) з Кубанню та іншими українськими землями Північного Кавказу все, що їм подобається: усамостійнюють на всі лади, федерують з Росією, приєднують до Росії, творять з українського народу тих земель окрему „козачу націю" чи „кубанський нарід", окрему козацьку державу зі всіх північно-кавказьких земель під назвою „Козакія" і т п., — і лише голосу українських партій та політичних чинників усе ще не чути в цій справі: через близькі, але часто другорядні справи, вони зовсім не бачать або ніби не хочуть бачити цієї першорядної національної справи. А вона справді першорядна: бо йде про величезну українську територію, компактно заселену українською людністю, майже півтора раза більшу, як Галичина; йде про богатий Край — кубанський родючий чорнозем, донецький вугляний басейн, азово-чорноморський степ, про береги Чорного та Азовського Моря і т. д.

Микола Степанович Рябовол — один із дуже видатних українських кубанських діячів за ввесь час істнування Кубані. Життя М. Рябовола — провідника, народнього вожда і керманича, так міцно звязане з життям Кубані, що писати його життєпис означало би писати історію подій Кубані та української національно-визвольної боротьби на українських землях Північного Кавказу.

Щоб коротко означити, хто був Микола Рябовол і чим він є для України, треба сказати: це він був той, що в переломовій добі станув на чолі українського козацького краю, як незмінний голова Кубанської Краєвої Ради і виразно зазначив напрямну своєї національної політики з'єднання Кубані й усіх північно-кавказьких українських земель зі всіма іншими українськими землями в одну сильну самостійну соборну Українську Державу. За це Рябовол згинув, згинув на варті, високо тримаючи національний прапор, як великий український державник і соборник, залишаючи своїм чином і смертю цілу національно-політичну та ідеольоґічну програму для майбутніх поколінь українського народу північно-кавказьких українських земель.

Трудно уявити собі тяжчу ситуацію, від те, в якій опинились українські східні землі з Кубанню на чолі в 1917. році. Національна та державно-політична українська свідомість на цих землях майже не істнувала, української інтеліґенції з відповідною національною свідомістю було ледви кілька одиниць. Зате серед українського населення Кубані був значний відсоток московської інтеліґенції з центральної Росії. Правда, революція 1917. року пробудила тут сильний український стихійний національний та становий козацький рух, але большевицька революція в Московщині зробила те, що північно-кавказькі українські землі стали головною базою, на якій почали збиратись усі протибольшевицькі сили (т. зв. Добровольча армія Денікіна-Вранґеля) для відновлення єдиної великої та неподільної Росії.

Можна собі уявити, в яке тяжке становище попала та ґрупа кубанської української свідомої інтеліґенції, — а на чолі її М. Рябовол, яка накреслила собі національну програму і прямувала до того, щоб Кубань вийшла з революції поперше як українська земля, по-друге як орґанічна федеральна частина соборної Української Національної Держави.

Як бачимо, програми були завадто ріжні, щоб ті дві сили — московська й українська — могли погодитись. І Микола Рябовол упав — упав від куль московських большевиків зправа, що вийшли з рядів російської Добровольчої Армії...

Треба зазначити й підкреслити, що Микола Рябовол не є тим випадковим героєм-вождом, яких так багато родить революція. Навпаки, можна сміливо сказати: це була людина, за якою давно тужить Україна. Микола Рябовол був з тіста, з якого виходять справжні національні вожди. Це був провідник з Божої ласки — розумний, шляхотний, сильний духом і волею, відданий, енерґійний і відважний. Це відчували всі й у всіх етапах його життя. Це дуже добре відчули наші національні вороги.

Як студент київської політехніки в 1905—6 роках, Рябовол був незмінним головою великої Української Студентської Громади і репрезентантом в усіх студентських орґанізаціях, на Кубані в студентських роках — він видатний діяч на перших місцях у ріжних громадських, явних і тайних орґанізаціях; ще зовсім молодий, маючи 28 років, він стає одним із виборних директорів чорноморсько-кубанської кооперативної залізниці; рівночасно — головою Кубанського Кооперативного Союзу, установ дрібного кредиту, провідником Кубанської Української Національної Ради і т. д. і т. д.

Колиж прийшла революція, М. Рябовол стає (1917) головою Кубанської Військової Ради. А з проголошенням цією Радою кубанської области вільною кубанською Республикою (під назвою „Кубанського Краю"), яка є рівноправним суверенним членом федерації вільних народів Росії, Рябовол стає головою парляменту — Кубанської Краєвої Ради. Тут він — молода людина (33 роки) виявляє свій глибокий державний розум, добрий дипльоматичний хист, національно-політичну зрілість, надзвичайну енерґію, сильну волю, відвагу й уроджені прикмети народнього трибуна і провідника.

На цій стійці М. Рябовол упав. Упав, як народній вожд і національний герой, майже цілком певний неминучости такого свого кінця в тодішніх умовинах. Але впав також у повній свідомости, що обраний ним шлях є єдино правдивий і що за ним нестримно підуть усі вірні сини його Рідного Краю — Кубані та північно-кавказьких українських земель.

Інж. В. Васюк.

Похорони ґен. Орліч-Дрешера.

В понеділок з великими військовими почестями похоронили ґен. Орліч-Дрешера, інспектора повітряної оборони Польщі, на цвинтарі в Оксиві, недалеко Ґдині. Президент Мосціцький удекорував особисто домовину ґен. Орліч-Дрешера великою стяжкою ордеру Польонія Реститута та золотими хрестами домовини підполк. Льота і кап. Лаґевського. Домовини цих двох станніх відвезли спеціяльним поїздом до Варшави. У похороні трагічно померлого ґен. Орліч-Дрешера взяв участь президент Польщі, ґенеральний інспектор збройних сил ґен. Ридз-Сьміґли, прем. Славой-Складковський, контрадмірал Унруґ, ґенераліція, вищі військові старшини, військові аташе чужих держав і безліч делеґацій з прапорами. Підчас похорону літала ескадра 15 літаків.

зовсім нікуди не треба було поспішати. Вечірка в українськім клюбі могла бути сьогодні, але так само добре могла бути і за два тижні; українська книжка могла вийти за місяць, але могла вийти і за рік: все одно в російській чи австрійській державі нічого від того не мінялося. Отже тут, на наш погляд, — причина й нашого політичного „темпа“. Старі звички. Ми якось не усвідомили собі якслід, що після 1917 року ми вступили у фазу **„відповідальної політики“**, що ми хочемо стати підметом, а не предметом у міжнародніх перегонах, що для цього ми навіть дещо робимо. Робимо, але десь глибоко і підсвідомо твердо засіло старе переконання, що з українськими справами нема чого поспішатись. Почекають. Обід має бути на час, убрання мусить кравець пошити на час, але для української політики жадних речинців нема. Інакше трудно собі пояснити „політику“ дуже багатьох українських політиків...

В. Приходько.
(Докінчення буде).

Перед радикальною земельною реформою в Польщі?

По недавній нараді ґенерального інспектора збройних сил ґен. Ридза-Сьміглого з прем. Славой-Складковським і міністром хліборобства Понятовським польська преса почала широко розписуватися про необхідність радикальної земельної реформи в Польщі. „Експрес Поранни“, орган зближений до уряду, пише отверто, що уряд уже підготовляє з цією метою відповідну новелю до закону про земельну реформу з 1925. р. Згаданий щоденник пригадує, що в останніх роках господарські і соціяльні відносини в Польщі основно змінились. І тому слід змінити закон про земельну реформу в тому напрямі, щоб зменшити дотепішні норми 180-гектарових, а в деяких околицях 300-гекторових господарств для тих землевласників, які самі господарять. Мають меншити теж норми великих промислових господарств, які напр. управляють на широку мірку цукрові буряки і т. д.

У зв'язку з цими поголосками польська консервативна преса, головно варшавський „Час“, критикує гостро ініціяторів радикальної розв'язки голоду землі на селі. До цієї життєвої справи для нашого народу ще вернемося і помістимо в найближчих днях окрему статтю на цю тему.

—o—

Новий командант VI. Д. О. К. у Львові.

До Львова приїхав з Кракова в понеділок пополудні новий командант VI. ДОК ґен. *Йосиф Зайонц*. На головнім двірці ґен. Й. Зайонца привитали команданти більших військових одиниць з терену львівського корпусу та зі Львова, воєв. начальник Квасьнєвський, городський староста Порембальський та ін.

—o—

Микола Рябовол, б. голова Кубанської Краєвої Ради.

(1883—1919.)

„Ми знаємо, що нас убють, але ми не боїмося смерти і будемо далі чесно виконувати своє діло тому, бо віримо в його справедливість“. (Із промови М. Рябовола).

28. червня цього року минуло 17 літ від того дня, як у Ростові на Дону в 3-ій годині вночі, розляглися стріли, якими забито кубанського козака, видатного українського політичного діяча-державника, голову Кубанської Краєвої Ради — *Миколу Рябовола*.

Був це історичний червень 1919 року, коли Велика Україна зрівавилася в тяжких боях з Росією большевицькою та добровольчою і коли ЗУНР переживала велику траґедію в змаганнях за свою державність. Тому стріли в далекому Ростові, на українських землях Північного Кавказу, не знайшли належного відгомону і навіть зрозуміння серед широкого громадянства. А це були стріли виміряні в українське козаче серце й у велику українську національну ідею.

Треба правду сказати, українське громадянство як з Великої України, так і з інших українських земель, ще дуже мало знає і дуже мало цікавиться такою справою, як справа Кубані й українського Північного Кавказу. На цім тлі життя, діяльність і смерть такої людини, як небіжчик Микола Рябовол, у свідомости цього громадянства перейшла майже непомітно. А міжтим українська національна політика вже багато заплатила і ще дорого заплатить за свою неосвідомленість і байдужість у справі своїх східних українських земель.

Правда, як ми зазначили вище, українська інтеліґенція з велико-українських і західно-українських земель була занадто заабсорбована своїми безпосередніми справами — її просто не вистачило для Кубані й сусідніх з нею українських теренів. Але треба сказати, що й за сімнацять літ „спокійного“ життя ця передова українська інтеліґенція теж не знайшла часу й потреби, щоб ближче зацікавитись цим українським краєм і нині, на жаль, у цьому відношенні панує така сама велика непоінформованість і байдужість, як то було сімнацять років тому.

За цей час ріжні охочі люди зробили й роблять (самі, чи під чужою кермою) з Кубаню та іншими українськими землями Північного Кавказу все, що їм подобається: усамостійнюють на всі лади, федерують з Росією, приєднують до Росії, творять з українського народу тих земель окрему „козачу націю“ чи „кубанський нарід“, окрему козацьку державу зі всіх північно-кавказьких земель під назвою „Козакія“ і т п., — і лише голосу українських партій та політичних чинників усе ще не чути в цій справі: через близькі, але часто другорядні справи, вони зовсім не бачать або ніби не хочуть бачити цієї першорядної національної справи. А вона справді першорядна: бо йде про величезну українську територію, компактно заселену українською людністю, майже півтора раза більшу, як Галичина; йде про багатий Край — кубанський родючий чорнозем, донецький вугляний басейн, азово-чорноморський степ, про береги Чорного та Азовського Моря і т. д.

Микола Степанович Рябовол — один із дуже видатних українських кубанських діячів за ввесь час існування Кубані. Життя М. Рябовола — провідника, народнього вожда і керманича, так міцно зв'язане з життям Кубані, що писати його життєпис означало би писати історію подій Кубані та української національно-визвольної боротьби на українських землях Північного Кавказу.

Щоб коротко означити, хто був Микола Рябовол і чим він є для України, треба сказати: це він був той, що в переломовій добі станув на чолі українського козацького краю, як незмінний голова Кубанської Краєвої Ради і виразно зазначив напрямну своєї національної політики: єднання Кубані й усіх північно-кавказьких українських земель зі всіма іншими українськими землями в одну сильну самостійну соборну Українську Державу. За це Рябовол згинув, згинув на варті, високо тримаючи національний прапор, як великий український державник і соборник, залишаючи своїм чином і смертю цілу національно-політичну та ідеольоґічну програму для майбутніх поколінь українського народу північно-кавказьких українських земель.

Трудно уявити собі тяжчу ситуацію, віж те, в якій опинились українські східні землі з Кубаню на чолі в 1917. році. Національна та державно-політична українська свідомість на цих землях майже не існувала, української інтеліґенції з відповідною національною свідомістю було ледви кілька одиниць. Зате серед українського населення Кубані був значний відсоток московської інтеліґенції з центральної Росії. Правда, революція 1917. року пробудила тут сильний український стихійний національний та становий козацький рух, але большевицька революція в Московщині зробила те, що північно-кавказькі українські землі стали головною базою, на якій почали збиратись усі протибольшевицькі сили (т. зв. Добровольча армія Денікіна-Вранґеля) для відновлення єдиної великої та неподільної Росії.

Можна собі уявити, в яке тяжке становище попала та ґрупка кубанської української свідомої інтеліґенції, — а на чолі її М. Рябовол, яка накреслила собі національну програму і прямувала до того, щоб Кубань вийшла з революції по-перше як українська земля, по-друге як органічна федеральна частина соборної Української Національної Держави.

Як бачимо, програми були занадто ріжні, щоб ті дві сили — московська й українська — могли погодитись. І Микола Рябовол упав — упав від куль московських большевиків зправа, що вийшли з рядів російської Добровольчої Армії...

Треба зазначити й підкреслити, що Микола Рябовол не є тим випадковим героєм-вождом, яких так багато родить революція. Навпаки, можна сміливо сказати: це була людина, за якою давно тужить Україна. Микола Рябовол був з тіста, з якого виходять справжні національні вожди. Це був провідник з Божої ласки — розумний, шляхотний, сильний духом і волею, відданий, енерґійний і відважний. Це відчували всі й у всіх етапах його життя. Це дуже добре відчули наші національні вороги.

Як студент київської політехніки в 1905—6 роках, Рябовол був незмінним головою великої Української Студентської Громади і репрезентантом в усіх студентських орґанізаціях, на Кубані в студентських роках — він видатний діяч на перших місцях у ріжних громадських, явних і таємних орґанізаціях; ще зовсім молодий, маючи 28 років, він стає одним із виборних директорів чорноморсько-кубанської кооперативної залізниці; рівночасно — головою Кубанського Кооперативного Союзу, установ дрібного кредиту, провідником Кубанської Української Національної Ради і т. д. і т. д.

Колиж прийшла революція, М. Рябовол стає (1917) головою Кубанської Військової Ради. А з проголошенням цією Радою кубанської области вільною кубанською Республикою (під назвою „Кубанського Краю“), яка є рівноправним суверенним членом федерації вільних народів Росії, Рябовол стає головою парляменту — Кубанської Краєвої Ради. Тут він — молода людина (33 роки) виявляє свій глибокий державний розум, добрий дипльоматичний хист, національно-політичну зрілість, надзвичайну енерґію, сильну волю, відвагу й уроджені прикмети народнього трибуна і провідника.

На цій стійці М. Рябовол упав. Упав, як народній вожд і національний герой, майже цілком певний неминучости такого свого кінця в тодішніх умовинах. Але впав також у повній свідомости, що обраний ним шлях є єдино правдивий і що за ним нестримно підуть усі вірні сини його Рідного Краю — Кубані та північно-кавказьких українських земель.

Інж. В. Васюк.

Похорони ґен. Орліч-Дрешера.

В понеділок з великими військовими почестями похоронили ґен. Орліч-Дрешера, інспектора повітряної оборони Польщі, на цвинтарі в Оксиві, недалеко Ґдині. Президент Мосціцький удекорував особисто домовину ґен. Орліч-Дрешера великою стяжкою ордеру Польонія Реститута та золотими хрестами домовини підполк. Льота і кап. Лаґевського. Домовини цих двох станніх відвезли спеціяльним поїздом до Варшави. У похороні трагічно померлого ґен. Орліч-Дрешера взяв участь президент Польщі, ґенеральний інспектор збройних сил ґен. Ридз-Сьміґли, прем. Славой-Складковський, контрадмірал Унруґ, ґенераліція, вищі військові старшини, військові аташе чужих держав і безліч делеґацій з прапорами. Підчас похорону літала ескадра 15 літаків.

З сокільського життя.

РАЙОНОВЕ СОКІЛЬСЬКЕ СВЯТО В ГЛИНЯНАХ.

В неділю 19. VII. ц. р., вже з самого ранку почали зїздитися соколи з дальше та ближче віддалених гнізд. В год. 10. рано відбулася співана Служба Божа в старій церковці перед чудотворним образом Розпяття Христового. До Служби Божої стануло 5 священиків: о. декан Василь Терещук з Полтви, о. Волод. Плацовецький з Курович, о. Григорій Бойко з Підгайчик та о. Волод. Левицький з Глинян. По Службі Божій о. Роман Ульванський з Перегноєва виголосив перед церквою високо-патріотичну проповідь та закінчив її грімким: „Гаразд", на що соколи тричі відповіли: „Гаразд". Підчас Служби Божої співав дуже добре мужеський хор з Глинян під дир. п. Степана Кулицького. Опісля з під церкви вирушив похід. На чолі йшов відпоручник Сокола-Батька побр. Волод. Тихоліз, відтак голова глинянського гнізда побр. м-р Вол. Дичок та голова повітового гнізда з Перемишлян побр. д-р Ярослав Сахно. Далі йшла орхестра „Сокола" з Лагодова в числі 19, а за нею кольони побратимів у числі 299, орхестра „Сокола" в Глинянах в числі 19, а за нею кольони посестер у числі 332 та 56 учасників. Разом 728 осіб. Були заступлені такі гнізда: Боршів, Волків, Глиняни, Замістє, Коросно, Кривичі, Куровичі Лагодів, Ладанці, Ляшки Корол., Підгайчики—Дворисько, Погорілці, Перегноїв, Полюхів Великий, Розворяни, Ушковичі та Якторів — разом 17 гнізд. Похід перейшов найкоротшою дорогою на площу вправ.

Пополудні свято почалося в год. 16.30, себто півтора години пізніше, як було в програмі. Причиною була величезна спека, тому Старшина „Сокола" в Глинянах рішила пересунути свято на пізніше. Це була головна частина свята. Побр. Вас. Івахів з Перемишлян вивів побратимів, посестер та учасників до звіту. Звіт перебрав голова гнізда з Глинян, який відпоручникові Сокола-Батька зголосив 512 вправляючих, у тім 224 побратимів, 232 посестри та 56 учасників. По звіті побр. м-р Дичок Вол. привитав відпоручника Сокола Батька та всіх руховиків, побр. Вол. Тихоліз зложив привіт від Старшини С.-Б., а побр. д-р Яр. Сахно зясував ціль та завдання Сокільської організації. Опісля зарядив 1-хвилинну мовчанку в память Гол. Отамана Симона Петлюри, в якого честь відбувалося свято. По звіті і привітах відбулася дефіляда. Струнко йшли сокільські ряди, випрямившись перед своєю Старшиною.

До вправ вільноруч посестер виступило 6 кольон, які гарно виконали „Боже великий, єдиний" та „Чашу" і „Платки" зі збірки „Як цвітки" укладу В. Тихоліза. Вправи вийшли гарно, дивно лише, що виконано 2 вправи, а не 4. Потім побратими виконали (в 6 кольонах) дві вправи укл. М. Тріля з 1934 р. Учасники в числі 47 виконали певно дві вправи: „Лучник" і „Мстислав Удатний" укл. С. Гайдучка.

Підчас перерви відбувся рівночасний масовий біг на 60 метрів учасників (ставало 16); перше місце добув Петро Гриців зі Замістя в часі 8 сек. У масовому бігу побратимів на 100 м. (ставало 24) перше місце добув побр. Кінаш Михайло з Коросна в часі 12 сек., друге місце побр. Сентий з Підгайчик у часі 12,2 сек.

По перерві рій глинянських руховиків (9) під проводом начальника Ґалана виконав досить тяжкі, зате ефектовні вправи на поручах; це вже заавансовані руховики. Ця точка була найбільше оплескувана майже двотисячною публикою. До вправ вільноруч „Будуймо" укл. Я. Благітки ставуло 19 побратимів з Лагодова та Кривич. Вправи виконані бездоганно.

На закінчення відбулися вправи на дручинку того самого роя, що й на поручах. Відділ цей може стати небавком грізним суперником для львівських руховиків.

Організацією свята занявся добре побр. Евген Хемула. Якщо були які недотягнення, то це вина деяких членів Старшини „Сокола" в Глинянах, які здержують працю інших. До вправ і походу приграєвали дві орхестри: Т-ва „Сокіл" у Глинянах і в Лагодові; обі вивязались зі свого завдання добре. Слід підкреслити, що лагодівська орхестра грала зовсім безкорисно.

Публики на святі понад 2.000. Дивно, що в сокільській організації у Глинянах нема студентів, яких там є досить. Навіть у хорі ніодин з них не співає. Коли студентство Глинян поможе в праці місцевим товариствам?

— *О. зя.*

ЗМІНА У ЛЬВІВСЬКОМУ ВОЄВІДСТВІ.

Львівський віцевоєвода Станислав Сиска відходить на становище тарнівського старости.

Дмитро Балаким

горожанин міста Яворова

по довгих і тяжких терпіннях, принявши Найсв. Тайни, заснув у Бозі у понеділок дня 20. липня 1936 р. у 91-ому році праведного життя.

Похорони відбудуться 22. липня в год. 17. попол. з дому жалоби при вул. Св. Тереси ч. 20. на Янівський цвинтар.

На той сумний обряд запрошує Свояків, Приятелів і Знайомих горем прибита

РІДНЯ.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

відправиться у четвер дня 23. липня в год. 8.30 рано у церкві св. Юрія.

Зачинається?

Дивні „анкети" у прикордонній смузі.

„Нова Доба" в ч. 16 приносить таку вістку від свого кореспондента:

„Як відомо, недавно сойм і сенат ухвалив закон про охорону держави. Мабуть у звязку з цим переводять у м. Корці, Межиріччі й околичних селах анкети. Українців питаються: „Що тут робиш?" „Чи дуже привязаний до цієї місцевости?" і т. д. У тоні й натяках місцеві українці дочуваються погроз.

Чи не вважалиб належні чинники за потрібне дати необхідні вказівки тим, що збірають згадані відомости, щоб не викликати тревоги серед українського населення?"

Що чувати в Еспанії?

МАДРИД, 21. 7. ПАТ. Вчора в год. 21.30 севільська радіостація заявила, що повстанцям визначено речинець капітуляції, а саме нині, 12. годину. Від нинішнього ранку харчеві крамниці мають бути відчинені.

МАДРИД, 21. 7. ПАТ. Вчора пізним вечором урядовий радіокомунікат повідомив, що урядові війська перемогли повстанців у Мадриді; 3 дооколичні залоги піддалися. Будинок мін-ва внутр. справ був деякий час занятий повстанцями — тепер на ньому мають республиканські прапори. На провінції поважна частина повстанців капітулює. За урядом стоїть поліція, летунство, маринарка, людова міліція та більшість сухопутньої армії. Дотепер урядові комунікати запевнювали, що у Мадриді взагалі не було ніяких боїв.

ПОВСТАНЦІ ЗБЛИЖУЮТЬСЯ ДО ФРАНЦУСЬКОГО КОРДОНУ.

ПАРИЖ, 21. 7. ПАТ. Як подають з Андеє, Ірун від год. 10. рано свищуть фабричні гудки. На зборах „людового фронту" видано останні постанови щодо оборони перед повстанцями. Сподіються, що вечором прийде до битви.

Крізь піски, машини і штучний дощ.

(Від власного берлінського кореспондента.)

Сорокачленну прогульку заграничних журналістів у Німеччині завіз окремий автобус 20. мин. місяця до Вартенберґа серед бранденбурських пісків. Тут головна школа машинової техніки в сільськім господарстві з великим показом робучих машин, моторів і тракторів. Про перевагу ґумових, пневматичних коліс у тракторів дошкульно переконують куди більші хмари пороху від залізних коліс при оранці на пісках, у яких журналістичний обовязок велів брести мало не по коліна. Техніка, правда, більше переконує, що каучукові колеса менше жують дорогу, менше встрявають у землю і значно довше витримують, так, що хоч дорожчі, оплачуються краще.

Під шопою пораються біля машин відвідувачі загального курсу (14 днів) — селяни від 16 літ угору. Пізнають під фаховим проводом, як обходитися з найбільше вживаними в сільськім господарстві машинами, які в них найчастіше трапляються хиби, як і котрі можуть усунути самі та з котрими мусять звертатись до фахівця. Теорією їх не мучать і механіків з них силоміць не роблять. Нема тенденції витворювати окремий сільський машиновий пролетаріят. І в ремісничих курсах (теж 14 днів) переважно засвоюють нові здобутки й вимоги техніки сільським ковалям і под. ремісникам. Кажучи їм складати й розкладати мотори, вчительська злобність навмисне „вбудовує" до машин хиби, які мусять находити й усувати. Прості робітники краще виконують ці праці, ніж „мудрагелі" — каже керуючий інжинір, сам, розуміється, не з простих. Станки зовсім не тішаться фабричною досконалістю, тільки стоять вони так, як це буває по можливости на селах, от нпр. у бувших стайнях. Колись стояли воли, тепер кінські сили моторів; з ясел поробили столи. В курсах кермування тракторами (4 тижні) обзнайомлюють обовязково і з роботою машин, до яких запрягається трактор. Огляд школи кінчається з гуком: пресі демонструють розсаджування величезних каменюк і пнів, які дуже тяжко корчувати в цілости, накладаючи вибухові патрони назверх: норчення дір уже не обовязкове (хоч у пнів усеж доцільне).

Перед обідом, серед зелені городу, керманич школи дає ще добрий короткістю і ясністю думок виклад про завдання техніки в сільськім господарстві: злагіднити ріст кривої коштів внаслідок зменшеного добутку з землі, відтяжити селянина, також селянку. Носити воду, душити бараболю для свиней — це дає вартість години праці 5—8 фенигів, тоді як наймана праця ціниться кільканадцять разів більше, отже краще помпи, електричні прилади. Навіть залишені їм на річну пробу електричні кухонні прилади селянки в 15 селах перебрали й заплатили: трохи дорожче, але чисто й вигідно. Таким чином, замісць недоцільного силування промислових робітників до сільської праці, втягається промисловість посередньо до змагання за збільшення добутків сільського господарства — під цей час для Німеччини надзвичайно актуальних.

Маєток у Шляґентіні лежить 40 км. далі: замочок і парк настроюють ідилічно, але піски найгіршої сорти на полях пояснюють, чому за останнє століття тут 30—40 разів мінялися власники. Тепер посійна спілка зрошування черпає воду з близького озера — між бранденбурськими пісками озер безліч і це надає околицям своєрідної краси — та через пропелерові помпи, одну на кожних 80 кв. метрів площі, вистрілює високо водяну криву, з якої спадають по цілій її довжині краплини, творячи імласту заслону. Чудовий вид — корисні наслідки; незвичайно вражає контраст між гарним пасовиськом зі стадами коров і коней та з лютвами, соняшниками і т. д. на зрошених землях і виголеною вботістю на незрошених пісках. Вимушуючи у природи більшу врожайність, тут насилують і граматику: з неособового дієслова „ес реґнет" (паде дощ) роблять „вір реґнен" (ми „дощимо").

Скок на улюблену в Прусії каву до чудово над озером розложеного літнища Буков і поворот через прогулькові місцевости Штраусберґ, Шляґміле і т. д. гармонійно доповнюють зразково зорґанізовану екскурсію, яка під надзвичайно симпатичним проводом фахових інжинірів і пресових провідників о-і фон Колер і д-ра Фрайденберґера вміла злучити повчальне з приємним, точність з відпочинком, милу гостинність з рекламою для справи.

Дати в часі літа один фестин, одну амат. виставу, один концерт, один попис, одну забаву, чи яку іншу імпрезу в користь Централі Рідної Школи — це не тільки обовязок кружків „Рідної Школи", але й усіх українських товариств.

ЕСПАНСЬКИЙ КОРОЛЬ У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ.

ПРАГА, 21. 7. ПАТ. Б. есп. король Альфонс XIII. перебуває у Кеніґсварт б. Карльсбаду.

Еміграційні справи.

ЗМІНА НА СТАНОВИЩІ ЕМІГРАЦІЙНОГО ІНСПЕКТОРА У ЛЬВОВІ.

На днях залишив Львів кол. управитель Експозитури Еміграційного Уряду у Львові, опісля еміграційний інспектор при львівському Воєвідському Уряді, д-р В. Вишнівський, якого тепер приділили до Міністерства Суспільної Опіки у Варшаві. В ділянці еміграційних справ працював д-р Вишнівський повних 13 літ і за весь час свого урядування дав себе пізнати як людина з великим суспільним наставленням. На час ведення ним еміграційних справ припадає жива діяльність суспільних товариств опіки над емігрантами, до яких він ставився незвичайно прихильно і ніколи не відмовляв їм своєї помочи, виявляючи при кожній нагоді багацько ініціятиви, розуміння та доцінювання еміграційної проблеми. Був душею будови такої важливої установи у Львові якою навіть у часах еміграційного застою є величавий Еміграційний Дім, ініціював ріжні еміграційні імпрези у Львові, ставився до емігрантів і реемігрантів з повним відчуттям їх потреб, без огляду на їх національну приналежність.

В особі д-ра В. Вишнівського суспільні організації опіки над емігрантами, між ними й Товариство Опіки над Українськими Емігрантами, прощають свого справжнього приятеля.

Функції д-ра Вишнівського обняв тепер його довголітній заступник реф. Ф. Хоцей.

ВАЖНЕ ДЛЯ ЕМІГРАНТІВ, ЩО ІДУТЬ НА КУБУ.

Еміграційний Синдикат дістав вістку, що влада на Кубі постановила дуже точно зберігати свої іміграційні приписи. Передовсім вимагатиме, щоб емігранти мали важні (непередавнені) дозволи, що дають право вступити на сушу. Емігранти часто не мають того дозволу та легітимуються виключно афідавітом. У таких випадках мусять емігранти зложити в централі Еміграційного Синдикату або в його відділах показові суми у висоті 200 дол. від дорослої особи та від дітей у відношенні до купленої корабельної карти (від півкарти 100 дол., від чвертькарти 50 дол.). Ці показові квоти передає Еміграційний Синдикат корабельному товариству, якого кораблем емігрант їде і згідно з іміграційними приписами передається далі іміграційній владі в Гавані. Звертають ці гроші по двох роках від дати їх зложення.

Виїмково можуть виїхати емігранти з передавненими пермітами, але передавнення це не може бути більше, як дві неділі. Та в такім випадку мусять емігранти зложити додатково показові суми. Такий дозвіл, що дає право вступити на сушу, є важний 6 місяців або 4 місяці (залежно від змісту). Афідавіт важний рік від дати його виставлення і не може бути передавнений більше, як дві неділі.

ПРИПИНЕННЯ РЕКРУТАЦІЇ ХЛІБОРОБСЬКИХ РОДИН З КАПІТАЛОМ ДОЛ. 1000—750 ДО КАНАДИ.

Еміграційний Синдикат пригадує, що польська влада припинила на цей рік дальшу рекрутацію хліборобських родин до Канади з капіталом 1000 і 750 дол. Рекрутація родин з капіталом 500 дол. у цьому році вже покінчена. Родини з капіталом дол. 1000 і 750, для яких надійшов уже дозвіл канадійської влади на їх виїзд до Канади і що дістали вже посвідку інспектора для еміграційних справ, можуть бути приняті до найближчих транспортів.

Всі інші родини з вище поданим капіталом повинні припинити всякі виїздові приготування аж до відповідного оголошення Еміграційного Синдикату.

—o—

НОВИНКИ.

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла“.

— **Український Народній Музей ім. о. Йосафата Кобринського** при Народнім Домі в Коломиї дістав у часі від 1. квітня до 30. червня ц. р. 131 предметів, а саме: 2 церковні книги, 27 світських книжок; 1 афіш, 10 історичних памяток, 12 викопалин, 2 монети, 16 вишивок, 15 ручних виробів, 6 письм, 30 церковного мистецтва, 2 грамоти, 2 природничі предмети, 1 відзнака, 2 давні порцеляни, 1 гончарська посудина і 2 чумацькі вози. Жертводавцями були: сотник Курилюк, Б. Божемський, М. Костинюкова, проф. А. Мусянович, Н. Чайковська, М. Грабовецька, Н Новак, Б. Мигаль — Коломия; І. Кузич, М. Ґеник-Березовський, Березів Нижний; І. Березовський Симчич Іванич (чумацький віз), Березів Вижний; В. Ляшук, І. Хрестан, Я. Щербатюк, М. Вертипорох, І. Кухтар, Д. Кухтар, Саджавка; о К. Балицький, Молодятин; Д. Николин, Люча; М. Лопущак та о. Ю. Кисілевський, Слобідка Пільна; Лутовий, І. Федоришин, Ю. Туліка, В. Туліка, І. Бегеса, Вербіж Нижний; І. Ровенчук Петра Андрієвого (чумацький віз), о. Лоточинський, Печеніжин; Ю. Голованець, Княждвір, П. Сіщук, Корнич, Й. Печенюк, Стецева, Н. Ільницька, Б. Ільницький, Д. Мензанюк, Назірна, Й. Галяревич, Єпископське Усте; Угорчак, Іванівці; Районова Молочарня, Коршів 15 зол.; П. Лобурак, В. Лопущак, Слобідка Лісна; Уляна Фіглюс, Косів. У тім часі відвідало Музей 241 осіб, у цьому 8 прогульок. — За жертвовані предмети Управа У.Н.М. в Коломиї складає оцим щиру подяку.

— **Температуру 59° на сонці, а 37° у тіни** занотовано у Заліщиках. Вода у Дністрі огрілася до 35°.

— **Не треба чекати довго на паспорт.** Тому, що тепер відібрали бюрам подорожі право полагоджувати паспортні формальності для туристів, всі староства дістали поручення, щоб видавали паспорти для туристів у скорому темпі. Як петент зложить усі документи, має дістати паспорт до трьох днів.

— **Нову поштову аґенцію** отворили в місцевості Городище коло Самбора. До неї належатимуть громади: Городище, Катавання, Ступниця Польська і Руська, Кульчиці Рустикальні та Шляхоцькі, Сілець і Мокряни.

— **З Берези Картуської** вийшов після 3-дневного побуту б. посол з ППС Мазай. На основі недавно ухваленого закону про пограниччя заборонено йому перебувати на терені виленського та новоґрудського воєвідства.

Для нашої будучности не байдуже, чи громадянство сплатить інвалідам затягнений довг, чи покине їх безпомічних власному терпінню!

— **Корфанти вертається до Польщі.** При обговорюванні справи повороту був. берестейських вязнів, що тепер на еміграції, звернено увагу на факт, що Корфанти не має ніякого засуду. Мало того, проти нього дотепер не склали акту обвинувачення. Сподіються, що Корфанти вернеться до Польщі коло 10-го серпня ц. р., щоби взяти участь у святкованні річниці „цуду над Віслою“ і другого повстання на Шлеську.

— **Пожежі.** Останнього тижня в Золочівщині спалилася загорода Теклі Лис в Опоках і дім Івана Вовка тамже, а також госп. забудування І. Білика в Новосілках. Шкоди великі, бо згоріло недавно звезене збіжжя.

— **Страйк рільних робітників** вибух на фільварку в Рожанівці б. Товстого. Робітники вернулися до праці щойно, коли замість 12-го снопа збіжа дістали 10-ий сніп жита і 11-ий пшениці.

— **Римські монети** найшли в селі Ривалд любачівського повіту. Монети найшли в глиняні́м горшку в скількости 1.000 штук. Вони зовсім виразні з портретами цісарів. Між ними є також монети золоті.

— **Жертви купелі.** Всі заборони і кари за купіль в недозволених місцях не помагають. Люди не зважають на перестороги і жертви щораз збільшуються. В літнищу Беремяни, коло Бучача, утонув ученик VII. кл. зі Львова, Мічковський, що купався в небезпечнім місці. Підчас переправи Дністром з Возилова до Петрова Іван Гудима впав з малого човна і втопився. В ставі в Городку купався 18-літній Атаназій Стець і коли пішов на глибоке утонув. Також у Цвітовій, пов. Калуш, утонула 10-літня Текля Стефанюк, що купалася в Дністрі без опіки.

— **Втратив докторат.** Рада правничого виділу львівського університету відібрала докторський ступінь б. адвокатському аплікантові Максиміліянові Лібліхові, засудженому за провину з жадоби наживи.

— **„Буря у двох склянках води“.** Не треба думати, що це якась нова песа, — це тільки очеркнення малої авантюри, що склалася минулого понеділка у Львові в парку Костюшка. До кіоску в парку прийшли дві молоді пані Пепі Вольфіш і Марія Бернгард і випили по одній склянці содової води зі соком. Коли кіоскарка зажадала по 10 сот. за склянку води, молоді пані счинили сварку і хотіли дати тільки по 5 сот. Зібралась публика і поділилась на два табори. Справа вияснилась щойно на комісаріяті, де виявилось, що обі пані разом мали тільки 10 сот. і тому настоювали на тому, щоби платити тільки по 5 сот. за склянку води.

— **Львівська хроніка.** 27-літний кельнер Іван Домбек вискакуючи на вул. Янівській з трамваю ч. 3. упав під інший трамвай і згинув. — На вул. Шкарповій втратила притомність якась коло 40-літня жінка; при ній не найдено ніяких документів, тому важко устійнити її ідентичність. — На пл. Стрілецькій якийсь тип так сильно ударив у лице 17-літнього Ю. Равга, що зламав йому щоку. — 64-літня Осипа Кузьмівська з Філядельфії упала з Високого Замку і сильно потовклася. — До поліційних арештів попали: Марія Пясецька за крадіж, Іван Чабан за прошацтво та Михалина Лукасік за нарушення публичного спокою.

— **Краєва хроніка.** На хриплинській пляжі б. Станиславова поліція перевела облаву, арештуючи 3-ох осіб, підозрілих у крадежі. — Василь Демчин зі Сільця (Камінеччина) побив свого сусіда Осипа Гусинського, заломлюючи йому череп. — У фабриці дріжджей в Лисиничах (б. Львова) вибух страйк.

— **Неоправдані жалі.** У Настасові (Тернопільщина) повстав комітет, що рішив не дозволити жидівським купчикам продавати на відпусті минулої неділі. Тернопільські жидки пішли пожалуватися до місцевої поліційної станиці, але там їм відповіли, що поліція не відповідає за те, якщо вони не підчиняться рішенню комітету. Цю вістку подає „Хвіля“ під вимовним наголовком „Під адресою влади“ та обурюється, що поліція не виступила проти комітету, який називає „самозванним“. Цікаве, чи цей комітет мав залеґалізуватися у рабінатському уряді, щоб не бути „самозванним“ і чи поліція є обовязана силоміць вводити на християнськє свято жидівських „ганделесів“?

— **Самогубство залюбленої.** 17-літня селянська дівчина Марія Данилів з Підборець протяла собі жили. Причина — нещасне кохання.

— **Скажений пес** покусав 13 осіб у селі Бабицях, ряшівського повіту. Провірка голови пса виказала, що пес був скажений, і тепер покусані мусять лічитися. Треба берегтися перед псами, бо в часі теперішньої спеки багато псів казиться.

— **„Сіямські сестри“** вродилися в Старім Селі в Західній Галичині. Близнята були зрослі животами та крім цього збудовані зовсім нормально. Не дивлячись на старання лікарів близнята по годині померли.

— **Централю фальшивих грошей** найшли в Зомбковицях. У проводі ватаги фальшівників стояла Сура Султаникова. Фальшівники робили 10 і 5 золотівки, які пускали в обіг на ярмарках і по крамницях. Запас фальш. грошей тримали на дні ставу. Коли спустили воду зі ставу найшли на дні 600 штук фальсифікатів.

— **Зловживання** викрили в міській пекарні у Варшаві. До часу переведення слідства припинили в урядуванні директора пекарні Конрада Янушкевича.

— **Коштовний сон.** Якийсь Ю. Ягельський зайшов у Варшаві до парку Травґута і там, znявши маринарку, змучений заснув. За якийсь час пробудився і ствердив, що нема вже його гардероби, ані грошей. Повідомив поліцію, а поліції вдалося схопити двох злодіїв, що вкрали речі Ягельського. Один із них не давався повести на комісаріят, а навіть укусив поліціянта в ногу.

— **Многонадійні.** 4-ох варшавських хлопців у віці 10 до 14 літ заманили до пивниці кількалітню дівчинку та знасилували її.

— **На зразок американських ґанґстерів.** У Варшаві в домі при вул. Медовій 7. на Ю. Арксіяку, інкасентку, фабрики чоколяди, яка йшла сходами до канцелярії Ґостшинського викупити вексель, напав якийсь чоловік, ударив її в голову й схопив за горло, щоб задусити. Нападена звела борню з напасником, але вкінці впала безсильна на землю. Напасник вирвав її течку з 2300 золотих і втік.

— **Порося з трьома вухами** прийшло на світ в одному дворі кемпінського повіту. Третє вухо находиться на хребті.

— **Забила матір, яка була недоброю тещею.** На дорозі недалеко Вильна найшли трупа старшої жінки. Слідство виявило, що це була Олена Тарловська та що її вбила власна донька Мальвіна. Вона мала жаль до матері за те, що була недоброю тещею, через що чоловік покинув її та троє малих дітей.

— **У трупарні замешкала** вдова Водзяновська з 9-ма дітьми, яких виексмітували з мешкання у Лодзі.

— **Тінь нареченого.** Молода англійка заскаржила до суду свого колишнього нареченого Джона Шіферда. Його провина досить цікава. Пять років тому дівчина зірвала з ним, але він ходить за нею як тінь пять років від рана до вечора і не говорить ані слова. Ця мовчанка ще більше денервує дівчину, ніж його переслідування. Родичі дівчини нераз просили Шіферда, щоб забув про неї, але це не помагало. Врешті дівчина рішила віддати справу до суду, а той відослав невдаху нареченого до шпиталю нервових недуг.

Еміґраційні справи.

ЗМІНА НА СТАНОВИЩІ ЕМІГРАЦІЙНОГО ІНСПЕКТОРА У ЛЬВОВІ.

На днях залишив Львів кол. управитель Експозитури Еміграційного Уряду у Львові, опісля еміграційний інспектор при львівському Воєвідському Уряді, д-р В. Вишинський, якого тепер приділили до Міністерства Суспільної Опіки у Варшаві. В ділянці еміграційних справ працював д-р Вишинський повних 13 літ і за весь час свого урядування дав себе пізнати як людина з великим суспільним наставленням. На час ведення ним еміграційних справ припадає жива діяльність суспільних товариств опіки над еміґрантами, до яких він ставився незвичайно прихильно і ніколи не відмовляв їм своєї помочи, виявляючи при кожній нагоді багацько ініціятиви, розуміння та доцінювання еміграційної проблеми. Був душею будови такої важливої установи у Львові, якою навіть у часах еміграційного застою є величавий Еміграційний Дім. Ініціював різні еміграційні імпрези у Львові, ставився до еміґрантів і реемігрантів з повним відчуттям їх потреб, без огляду на їх національну приналежність.

В особі д-ра В. Вишинського суспільні організації опіки над еміґрантами, між ними й Товариство Опіки над Українськими Еміґрантами, прощають свого справжнього приятеля.

Функції д-ра Вишинського обняв тепер його довголітній заступник реф. Ф. Хоцей.

ВАЖНЕ ДЛЯ ЕМІГРАНТІВ, ЩО ІДУТЬ НА КУБУ.

Еміграційний Синдикат дістав вістку, що влада на Кубі постановила дуже точно зберігати свої іміграційні приписи. Передовсім вимагатиме, щоб еміґранти мали важні (непередавнені) дозволи, що дають право вступити на сушу. Еміґранти часто не мають того дозволу та леґітимуються виключно афідавітом. У таких випадках мусять еміґранти зложити в централі Еміграційного Синдикату або в його відділах показові суми у висоті 200 дол. від дорослої особи та від дітей у відношенні до купленої корабельної карти (від півкарти 100 дол., від чверткарти 50 дол.). Ці показові квоти передає Еміграційний Синдикат корабельному товариству, якого кораблем еміґрант їде і згідно з іміграційними приписами передається далі іміграційній владі в Гавані. Звертають ці гроші по двох роках від дати їх зложення.

Виїмково можуть виїхати еміґранти з передавненими перmітами, але передавнення це не може бути більше, як дві неділі. Та в такім випадку мусять еміґранти зложити додатково показові суми. Такий дозвіл, що дає право вступити на сушу, є важний 6 місяців або 4 місяці (залежно від змісту). Афідавіт важний рік від дати його виставлення і не може бути передавнений більше, як дві неділі.

ПРИПИНЕННЯ РЕКРУТАЦІЇ ХЛІБОРОБСЬКИХ РОДИН З КАПІТАЛОМ ДОЛ. 1000—750 ДО КАНАДИ.

Еміграційний Синдикат пригадує, що польська влада припинила на цей рік дальшу рекрутацію хліборобських родин до Канади з капіталом 1000 і 750 дол. Рекрутація родин з капіталом 500 дол. у цьому році вже покінчена. Родини з капіталом дол. 1000 і 750, для яких надійшов уже дозвіл канадійської влади на їх виїзд до Канади і що дістали вже посвідку інспектора для еміграційних справ, можуть бути приняті до найближчих транспортів.

Всі інші родини з вище поданим капіталом повинні припинити всякі виїздові приготування аж до відповідного оголошення Еміграційного Синдикату.

——o——

НОВИНКИ.

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла“.

— **Український Народній Музей ім. о. Йосафата Кобринського** при Народнім Домі в Коломиї дістав у часі від 1. квітня до 30. червня ц. р. 131 предметів, а саме: 2 церковні книги, 27 світських книжок; 1 афіш, 10 історичних памяток, 12 викопалин, 2 монети, 16 вишивок, 15 ручних виробів, 6 письм, 30 церковного мистецтва, 2 грамоти, 2 природничі предмети, 1 відзнака, 2 давні порцеляни, 1 гончарська посудина і 2 чумацькі вози. Жертводавцями були: сотник Курнаюк, Б. Божейський, М. Костинюкова, проф. А. Мусянович, Н. Чайковська, М. Грабовецька, Н. Новак, Б. Мигаль — Коломия; І. Кузич, М. Геник-Березовський, Березів Нижний; І. Березовський Симчич Іванин (чумацький віз), Березів Вижний; В. Лащук, І. Хрестан, Я. Щербатюк, М. Вершипорох, І. Кухтар, Д. Кухтар, Слджавка; о К. Балицький, Молодятин; Д. Николин, Люча; М. Лопушак та о. Ю. Кисілевський, Слобідка Пільна: Луговий, І. Федоришин, Ю. Туліка, В. Туліка, І. Бегеса, Вербіж Нижний; І. Ровенчук Петра Андрієвого (чумацький віз), о. Лоточинський, Печеніжин; Ю. Годованець, Княждвір, П. Сіщук, Корнич, Й. Печенюк, Стецева, Н. Ільницька, Б. Ільницький, Д. Мензанюк, Назірна, Й. Галярєвич, Епископське Усте; Угорчак, Іванівці; Районова Молочарня, Коршів 15 зол.; П. Лобурак, В. Лопущак, Слобідка Лісна; Уляна Фіглюс, Косів. У тім часі відвідало Музей 241 осіб, у цьому 8 прогульок. — За жертвовані предмети Управа У.Н.М. в Коломиї складає оцим щиру подяку.

— **Температуру 59°** на сонці, а 37° у тіни занотовано у Заліщиках. Вода у Дністрі огрілася до 35°.

— **Не треба чекати довго на паспорт.** Тому, що тепер відібрали бюрам подорожі право полагоджувати паспортні формальності для туристів, всі староства дістали поручення, щоб видавали паспорти для туристів у скорому темпі. Як петент зложить усі документи, має дістати паспорт до трьох днів.

— **Нову поштову агенцію** отворили в місцевості Городище коло Самбора. До неї належатимуть громади: Городище, Катавання, Ступниця Польська і Руська, Кульчиці Рустикальні та Шляхоцькі, Сілець і Мокряни.

— **З Берези Картуської** вийшов після 3-дневного побуту б. посол з ППС Махай. На основі недавно ухваленого закону про погранична заборонено йому перебувати на терені виленського та новогрудського воєвідства.

Для нашої будучности не байдуже, чи громадянство сплатить інвалідам затягнений довг, чи покине їх безпомічних власному терпінню!

— **Корфанти вертається до Польщі.** При обговорюванні справи повороту був. берестейських вязнів, що тепер на еміграції, звернено увагу на факт, що Корфанти не має ніякого засуду. Мало того, проти нього дотепер не склали акту обвинувачення. Сподіються, що Корфанти вернеться до Польщі коло 10-го серпня ц. р., щоби взяти участь у святкованні річниці „чуду над Віслою“ і другого повстання на Шлеську.

— **Пожежі.** Останнього тижня в Золочівщині спалилася загорода Теклі Лис в Опоках і дім Івана Вовка тамже, а також госп. забудування І. Білика в Новосілках. Шкоди великі, бо згоріло недавно звезене збіжжя.

— **Страйк рільних робітників** вибух на фільварку в Рожанівці б. Товстого. Робітники вернулися до праці щойно, коли замість 12-го снопа збіжа дістали 10-ий сніп жита і 11-ий пшениці.

— **Римські монети** найшли в селі Ривалд любачівського повіту. Монети найшли в глинянім горшку в скількости 1.000 штук. Вони зовсім виразні з портретами цісарів. Між ними є також монети золоті.

— **Жертви купелі.** Всі заборони і кари за купіль в недозволених місцях не помагають. Люди не зважають на перестороги і жертви щораз збільшуються. В літнищу Беремяни, коло Бучача, утонув ученик VII. кл. зі Львова, Мічковський, що купався в небезпечнім місці. Під час переправи Дністром з Возилова до Петрова Іван Гудима впав з малого човна і втопився. В ставі в Городку купався 18-літній Атаназій Стець і коли пішов на глибоке утонув. Також у Цвітовій, пов. Калуш, утонула 10-літня Текля Стефанюк, що купалася в Дністрі без опіки.

— **Втратив докторат.** Рада правничого виділу львівського університету відібрала докторський ступінь б. адвокатському аплікантові Максиміліянові Лібліхові, засудженому за провину з жадоби наживи.

— **„Буря у двох склянках води“.** Не треба думати, що це якась нова песа, — це тільки очеркнення малої авантюри, що склалася минулого понеділка у Львові в парку Костюшка. До кіоску в парку прийшли дві молоді пані Пепі Вольфіш і Марія Бернгард і випили по одній склянці содової води зі соком. Коли кіоскарка зажадала по 10 сот. за склянку води, молоді пані счинили сварку і хотіли дати тільки по 5 сот. Зібралась публика і поділилась на два табори. Справа вияснилась щойно на комісаріяті, де виявилось, що обі пані разом мали тільки 10 сот. і тому настоювали на тому, щоби платити тільки по 5 сот. за склянку води.

— **Львівська хроніка.** 27-літний кельнер Іван Домбек вискакуючи на вул. Янівській з трамваю ч. 3. упав під інший трамвай і згинув. — На вул. Шкарповій втратила притомність якась коло 40-літня жінка; при ній не найдено ніяких документів, тому важко устійнити її ідентичність. — На пл. Стрілецькій якийсь тип так сильно ударив у лице 17-літнього Ю. Равга, що зламав йому щоку. — 64-літня Осипа Кузьмівська з Філядельфії упала з Високого Замку і сильно потовклася. — До поліційних арештів попали: Марія Пясецька за крадіж, Іван Чабан за прошацтво та Михалина Лукасік за нарушення публичного спокою.

— **Краєва хроніка.** На хриплинській пляжі б. Станиславова поліція перевела облаву, арештуючи 3-ох осіб, підозрілих у крадежі. — Василь Демчин зі Сільця (Камінеччина) побив свого сусіда Осипа Гусинського, заломлюючи йому череп. — У фабриці дріжджей в Лисиничах (б. Львова) вибух страйк.

— **Неоправдані жалі.** У Настасові (Тернопільщина) повстав комітет, що рішив не дозволити жидівським купчикам продавати на відпусті минулої неділі. Тернопільські жидки пішли пожалуватися до місцевої поліційної станиці, але там їм відповіли, що поліція не відповідає за те, якщо вони не підчиняться рішенню комітету. Цю вістку подає „Хвиля“ під вимовним наголовком „Під адресою влади“ та обурюється, що поліція не виступила проти комітету, який називає „самозванним“. Цікаве, чи цей комітет мав залеґалізуватися у рабінатському уряді, щоб не бути „самозванним“ і чи поліція є обовязана силоміць вводити на християнське свято жидівських „ганделесів“?

— **Самогубство залюбленої.** 17-літня селянська дівчина Марія Данилів з Підборець протяла собі жили. Причина — нещасне кохання.

— **Скажений пес** покусав 13 осіб у селі Бабинях, ряшівського повіту. Провірка голови пса виказала, що пес був скажений, і тепер покусані мусять лічитися. Треба берегтися перед псами, бо в часі теперішньої спеки багато псів казиться.

— **„Сіямські сестри“** вродилися в Старім Селі в Західній Галичині. Близнята були зрослі животами та крім цього збудовані зовсім нормально. Не дивлячись на старання лікарів близнята по годині померли.

— **Централю фальшивих грошей** найшли в Зомбковицях. У проводі ватаги фальшівників стояла Сура Султаникова. Фальшівники робили 10 і 5 золотівки, які пускали в обіг на ярмарках і по крамницях. Запас фальш. грошей тримали на дні ставу. Коли спустили воду зі ставу, найшли на дні 600 штук фальсифікатів.

— **Зловживання** викрили в міській пекарні у Варшаві. До часу переведення слідства припинили в урядуванні директора пекарні Конрада Янушкевича.

— **Коштовний сон.** Якийсь Ю. Яґельський зайшов у Варшаві до парку Травгута і там, знявши маринарку, змучений заснув. За якийсь час пробудився і ствердив, що нема вже його гардероби, ані грошей. Повідомив поліцію, а поліції вдалося схопити двох злодіїв, що вкрали речі Яґельського. Один із них не давався повести на комісаріят, а навіть укусив поліцая в ногу.

— **Многоналійні.** 4-ох варшавських хлопців у віці 10 до 14 літ заманили до пивниці кількалітну дівчинку та знасилували її.

— **На зразок американських ґанґстерів.** У Варшаві в домі при вул. Медовій 7. на Ю. Арксівну, інкасентку, фабрики чоколяди, яка йшла сходами до канцелярії Гостшинського викупити вексель, напав якийсь чоловік, ударив її в голову й схопив за горло, щоб задусити. Нападена звела борню з напасником, але вкінці впала безсильна на землю. Напасник вирвав її течку з 2300 золотих і втік.

— **Порося з трьома вухами** прийшло на світ в одному дворі кемпіцького повіту. Третє вухо находиться на хребті.

— **Забила матір, яка була недоброю тещею.** На дорозі недалеко Вильна найшли трупа старшої жінки. Слідство виявило, що це була Олена Тарловська та що її вбила власна донька Мальвіна. Вона мала жаль до матері за те, що була недоброю тещею, через що чоловік покинув її та троє малих дітей.

— **У трупарні замешкала** вдова Водзяновська з 9-ма дітьми, яких виексмітували з мешкання у Лодзі.

— **Тінь нареченого.** Молода анґлійка заскаржила до суду свого колишнього нареченого Джона Шіферда. Його провина досить цікава. Пять років тому дівчина зірвала з ним, але він ходить за нею як тінь пять років від рана до вечора і не говорить ані слова. Ця мовчанка ще більше денервує дівчину, ніж його переслідування. Родичі дівчини нераз просили Шіферда, щоб забув про неї, але це не помагало. Врешті дівчина рішила віддати справу до суду, а той відослав невдаху нареченого до шпиталю нервових недуг.

— **„Гіденбург" не буде літати над Англією.** Це рішення звязане з таким випадком: Підчас останнього лету „Гіденбург" перелітав над англійським летунським майданом, в той час, коли кілька військових літаків робило вправи. В мряці, що повисла над містом, англійський літак малощо не зачіпив за гондолю повітреплава і не довів до катастрофи. Англійське командування попередило коммандaнта, щоб на будуче попереджував про час свого перелету над Англією. Та комендант рішив зректись з перелетів над англійською територією.

— **Безплатних пасажирів** мав зовсім несподівано німецький пароплав „Гамбург" їдучи до Ню Йорку. Недалеко Савтгемптон на корабель злетіла хмара голубів. Їх загнала буря і дощі; вони були такі безсильні, що навіть на крики моряків не вступалися з корабельного чердака. Капітан казав замкнути до клітки і накормити голубів та при поворотній подорожі випустив їх на волю в тім самім місці, де голуби причалили до пароплаву. Розуміється, що випочаті та накормлені птиці скористали з цього і радісно полетіли до своїх гнізд.

— **На електричнім кріслі.** В американській вязниці Сінг-Сінг стратили на електричнім кріслі 38-літню Франческу Крейтон та її любка Апільгета. Їх засудили на смерть за те, що отруїли чоловіка Франчески. Першу стратили жінку. Вона була така слаба, що до крісла принесли її на ношах і втратила притомність, заки її посадили на крісло. Її любок до останньої хвилини впевняв, що він невинен.

— **Італійський уряд** вислав до Сх. Африки 2 піхотні курені та 1 артилерійський відділ.

— **Міжнародні шахові змагання в Подебрадах.** По розіграх у понеділок 20. ц. м. стан шахових змагань у Подебрадах такий: д-р Альохін 9 (1), Фльор 9 (1), Фрідман 8½ (1), Пірц 8 (1), Фольтис 8 (1), Штальберг 7½ (1), Петров 7 (1), Пелікан 6½ (2), Елісказес 6½ (1), Опочепський 6½, Ріхтер 6 (1), Меншикова 5 (2), Штайнер 5 (1), д-р Трейбаль 4, Ціннер 3½ (1), д-р Пазекаш 3, Томас 2½ (1) та д-р Скалічка 2½.

— **Землетрус знищив** місто Тугверес на кордоні Колюмбії та Еквадору.

— **Щоб не бачити совітського „раю"** поповнили самогубство три молоді комсомолки. Про це пише фейлетоніст „Правди" (18. липня ц. р.). Такі самогубства трапляються в Совітах дуже часто. Цей факт яскраво суперечний тим запевненям большевиків про щасливе життя молоді. Причина самогубства — це будьтоби переслідування директора рільничих курсів, на яких були молоді комсомолки. Але між віршами легко вичитати, що дівчата не могли видержати цих страшних умовин праці степендистів, з яких совітські наукові заведення роблять совгоспних форналів.

— **Затроєне морозиво.** В Японії, в місцевості Осака, захворіли сотні людей, наївшись морозива. Дотепер умерло понад 25 осіб.

— **Що робить Ґанді.** Голосний колись політик індусів Магатма Ґанді відійшов у тінь. Він живе тихим спокійним життям у малій хатині в селі Шеґасм недалеко містечка Варда, де мешкає теж його жінка. Кожного дня вранці й вечер Ґанді сідає на порозі своєї хати і молиться. Біля нього збираються мешканці села і моляться разом зі своїм пророком.

— **Не можна критикувати.** В Німеччині приготовляють новий карний кодекс, що передбачує острі кари для тих, що ширитимуть вістки, які могли би викликати неспокої. З окрема кара до двох літ вязниці грозить тим, що намагались би підбурити одну часть населення проти другої.

Есі
оптим
ом і у в
ерехилюєт
повстанці

ВІДГУКИ ДНЯ.

В спеку.

Голова висохла, фантазії ні за зломаний шелят. Рука охляла, ліниво водить пером по папері, а букви такі якісь поломані, такі нещасні... Піт капає з носа на папір і мішається з чорнилом, тому не диво, що в статтях так багато води. В редакційній кімнаті термометер виказує тільки само ступнів, скільки мав я, коли перший раз закохався. Рідко коли відчиняються двері, а як відчиняться, то хіба на те, щоби впустити друкарняного хлопця, що приходить за скриптом.

— Уф! — стогне на його вид редактор. — Звідки тобі наберу. Бачиш, що ледви жию. Почекай хвилю.

І друкарняний хлопець чекає, вдоволений, що посидить у редакційній „тіни", бо в друкарні — чисте пекло.

А сонце стоїть над ратушем, аж біле, таке розпалене, полиняла синява неба пашить від горячі, а каміння ринку як кухонна бляха — тільки став бовяк і вари.

— Що вам! — каже до нас сонце. — Галичина холодний край. Ви подумайте про редакції в Адіс Абебі, про кореспондентів у Тель-Авів чи бодай в Еспанії.

На згадку Еспанії трохи оживаємо. І там народ подібний до нашого брата, дерма, що має одну з найстарших культур і найбільших літератур. Щораз робить революцію, роздає населенню зброю — потім відбирає її, садить на престол короля — потім жене на чотири вітри, одним словом бавиться в Україну. Навіть провідник повстанців називається з українська — Франко... А може то котрийсь із наших Франків?... Булоб цікаво! Один скидав тризуб на святі свого великого діда Івана в Нагуєвичах, а другий може там... настановляє короля. В нинішніх часах можливе, що та сама особа зробить і одно і друге.

Кажуть, що революції бувають тільки в холодну пору року. А ось яка горяч, а в Еспанії люди собі до очей скачуть. Видно допік їм „Людовий Фронт" більше, як сонце.

І в тім велика ріжниця між ними і нами. В таку спеку як нині не уявляю собі в Галичині революції; навіть заворушень у Львові.

Хіба, колиб одного дня зїхалися всі вамужні жінки на відвідини до своїх чоловіків, „нещасних соломяних вдівців"

Направду, тоді моглиб відповідно зорганізовані жінки счинити велике замішання..

Коли благодатний вечірний холод повіє вулицями Львова — підіть у перший ліпший парк. На сто пар, що твердо засіли лавкові позиції, найменше 80 відсотків це соломяні вдівці з жіночим доростом. Вони тепер панами ситуації, не тільки з огляду на неприявність Вп. Пань Дому, але й П. Т. Студентів. Вік амантів помітно пересунувся і доходить до шістьдесятки, а сивий волос підпашених апольонів не робить прикрого вражіння. Зрештою нічне освітлення у великій мірі тушує сліди заавансованого віку, а добрі цукорки осолоджують гірку правду.

„Коли чумацький шлях
Сріблисту куряву постелить" —

підіть у перший ліпший львівський парк.

Але вибертіться ще за дня, бо потім не дістанете не то осібної лавки, але й одного місця на найбільш відслоненій і найближчій від дороги лавчині. А вам-же напевно треба два!

Я вчора вибрався запізно, знайшов одно і — очевидно мусів зрезиґнувати.

Галактіон Чіпка.

— **Жидівське військо** твориться в Палестині. Як подають англійські часописи, палестинські жиди зорганізували самооборону, що має яких 50.000 членів. Вони мають кріси звичайні та машинові і сотні тракторів, що можна їх кожної хвилини переробити на панцирні авта.

— **Як красти — то красти.** Так собі подумали урядовці букарештенського банку „Деалюль Спіреї". Їм закидають, що вони сфальшували книги, реєстри, вексльі й чеки на шкоду румунського національного банку в висоті 20,000.000 леїв.

— **Як большевики закпили собі з американця.** Недавно їздив при помочі сов. бюра подорожі „Інтуріст" до СССР американський дописувач Л. Фішер. Тепер славить він совітські порядки по американських часописах, а в одному журналі написав таке: „Ми зайшли до свинського хліва в колхозі. Воздух був без закиду, свіжий; підлога посипана трачинням, а величезні порослі свині лежали в ідеальній чистоті, кожна в окремій перегородці, наладнаній з комфортом. Перед кожним коритом стояв вазон з цвітами." Не знає наївний п. Фішер, що для заграничних гостей всякі ефекти згори приготовані. Поїхав би п. Фішер самий без „Інтуріста", то напевно побачив би брудні хліви, в яких живуть не свині, тільки люди, живуть в голоді і в нужді. Большевики — це специялісти туманити нарід.

Відозви й комунікати.

ДО ГРОМАДЯНСТВА БЕЛЗЧИНИ!

У звязку з жнивами тутешні двори спровадили цілими партіями селян-робітників на пільні роботи. Люди ті походять з наших підгірських повітів і є це за малими виняткам *українці*, греко-католицького обряду.

Як знаємо, наші підгірські села найменше свідомі і то під оглядом релігійним, як і національним. Тож нічого дивного, що є це пригожий ґрунт до праці для всяких темних духів — ворогів нашої Церкви й Народу. Тому то наша філія Т-ва „Просвіта" припоручила своїм клітинам — читальням та їх членам, щоб вони старалися пізнати тих наших найбідніших, щоби з ними яко мога частіше стрічалися, товаришували, співчували з їхньою недолею, щоб на них так впливали, щоб вони відчули тепло наших сердець, щоб знали, що ми всі сини одної Церкви й одного Народу.

З тим самим проханням звертаємось до Вас. Отці, до душпастирів тої пастви, що хоч коротко перебуває у Вашій парохії.

Підчас одного принагідного зібрання оо. парохів нашої округи впала думка ось як розвязати квестію духовної опіки над тими нашими земляками: В міру спроможности оо. парохи відправлять у першу неділю по їх приїзді і в останню перед відїздом у їх намірені молебен або акафист з відповідною до них зверненою проповідю. Богослуження треба би засовістити та обовязково попросити до численної участи Ваших парохіян.

Тому, що останніми часами на терені Белзчини комуністи почали живу діяльність і задумали опанувати тих сезонових робітників, просимо всіх дуже прихильно поставитись до згаданої акції духовенства, щоб ті наші брати не попали в „опіку" відвічного нашого ворога.

Белз, 13. липня 1936.

ЗА ВИДІЛ ФІЛІЇ Т-ВА „ПРОСВІТА":
о. *І. Ґела*, голова. *С. Романів*, секретар.

ДИВОГЛЯДИ.

ЯК ЛЮДИ ЖЕНЯТЬСЯ В АМЕРИЦІ.

Американський стейт Теннесі, що кілька літ тому „вславився" величезним процесом з дискусією на тему теорії Дарвіна, тепер дав матеріял пресі двома сензаційними шлюбами. Гарліс Рідер, 15-літній син фармера, ходив до школи. Вчила його 29-літня учителька Павлина Робертс. Одного дня місто довідалось, що вчителька домагається шлюбу з 15-літнім Гарлісом. Учителька, зовсім природно, може домагатись, а не просити або пропонувати. Зібралась „влада" вчительки, якась шкільна кураторія чи інспекторія, і заявила „ні". Сказали їй з вирозумінням для всіх її мотивів, що мусить бодай почекати рік, аж хлопчина скінчить школу, або підросте. Панна Робертс сильна в параграфах і любові, заявила, що нема у Зл. Державах закону, який заборонив би вчительці вийти заміж за учня, коли на це дозволяють його батьки. А батьки хлопця згодились. Шкільна влада програла. Оженився хлопчина із своєю вчителькою і ходив далі до школи. Вона питала його у класі, як інших учнів. Та відповідати на запити жінці та вчительці це тільки пів біди. Коли приходила перерва, товариші Рідера глузували собі з нього. Не міг хлопчина витримати. Утік із школи. А до дому не міг вернутись. У домі була вчителька. Втік до батьків на фарму. Тепер шкільна влада рішає вже іншу проблему: чи можна примусити Гарліса Рідера, щоб вернувся до школи і скінчив свою освіту, згідно із законом?

Це одна історія з міста, що зветься чудово „Індепенденс". (Незалежність). Друга з другого

міста того самого стейту. Найшлась там пара, яка рішила взяти шлюб у двох ледяних скринях. Священник не міг протестувати проти такого домагання, бо нема приписів, що це неморальне. Клопіт був тільки в тому, як пара подасть собі руки до присяги, щоб сарох міг вложити їм обручки. У ледяних скринях зробили дві діри. Сотні людей прийшли до церкви на це видовище. Всі були цікаві, чи новоженці не заморозились. Цей шлюб на тверезо скінчився так, що новоженці просто з церкви поїхали до готелю, де ждала на них гаряча купіль. Шлюб у ледяних скринях можнаб опатентувати як вихід на таке гаряче літо, як цьогорічне.

Спорт.

ВОГОНЬ З ОЛИМПУ.

В понеділок 20. ц. м. в Греції в полудневих годинах, на мітичній Горі Олімп, де панував всемогучий Зевс, запалив Олімпійський Комітет при помочі сочки смолоскип. Вогонь перенесли заквітчані дівчата до старої олімпійської арени, на мармуровий вівтар перед статуєю Зевса. Звідси понесли символічний вогонь через Грецію, Болгарію, Югославію, Мадярщину, Австрію, Чехословаччину до Берліна, де прибуде остання штафета спортовців дня 1. серпня. — У святочнім запаленні олімпійського вогню взяли участь величезні маси народу, дипльоматичний збір, Олімпійський Комітет та багато спортовців. Свято розпочав міністр Вальопульос.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

WIADOMOŚCI LWOWSKIEJ IZBY ROLNICZEJ. Lwów, dnia 15. lipca 1936. R. III. № 1—3.

UKRAINIAN YOUTH. Philadelphia, Pa., June 1936. Vol. 4. № 4.

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Мол. Театр. „Заграва“ під арт. пров. В. Блавацького.

Заліщики.
22. VII. „Стефко“.
23. VII. „Голгота“.
24. VII. „Маріюс“.
25. VII. Святе полум'я“.
26. VII. „Дума про Нечая“.

Великий Театр:

Нечинний.

Театр Ріжнородностей:

Середа, 22. VII. год. 8. веч. Аб. 22. „Малощо не пошлюбна ніч“.
Четвер, 23. VII. год. 8. веч. Аб. 22. „Малощо не пошлюбна ніч“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Княжна Чардаша“ з Мартою Еґерт.
АТЛЯНТИК: „Американські авантюри“.
ВАНДА: 1) „Маркіза Йоріссака“, 2) „Пьмі з Чорного Клюбу“.
ҐРАЖИНА: „Остання стійка“ і „Що чоловік робить в ночі“.
КАСІНО: „Багряний цвіт“.
КОПЕРНИК: „Чарівниця“, „Золота дівчина“ та Боксерський метч“.
МАРУСЕНЬКА: „Четверта заповідь“
МІРАЖ: „Любовні маневри“.
МУЗА: „Доктор Ікс“.
ПАКС: Нечинне.
ПАЛЯС: „Самохід ч. 99“.
ПАН: 1) „Віденські ночі“, 2) „Фліп і Флап“.
РАЙ: „Шалений поручник“ і музична комедія.
СВІТ: „День великої пригоди“.
СТИЛЕВЕ: „Химера гарної жінки“ і ревія.
ТОН: „Осуджений“ і „Вісім годин д-ра Моргана“.
УТІХА: „Відважний ковбой“ і ревія“
ХИМЕРА: „Людина зі стома масками“

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

„Берлін“.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Середа, 22. липня 1936.

Відень (506,8) 11.00 Австрійський фестіваль, 20.00 Концерт оперетової музики, 22.10 Органова і фортепянова музика, **Братислава** (298,8) 11.05 Концерт, 19.50 Легка музика, **Прага** (470,2) 17.40 Сольо на саксофоні, 21.10 Камеральні твори Бетовена, **Париж** (1648) 17.30 Концерт симфонічної оркестри, 22.45 Танкова музика, **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 10.00 Весела музика, 16.00 Пополуднева музика, 20.10 Великий концерт оперетової музики, **Будапешт** (364,5) 17.00 Веселий концерт, 21.55 Спів, 21.15 Концерт сальонової оркестри, **Будапешт** (549,5) 18.10 Циганська музика, 21.00 Концерт, **Міляно** (368,6) 22.00 Солісти, 22.45 Танкова музика, **Рим** (420,8) 20.45 Симфонічний концерт, 22.15 Весела музика.

Четвер, 23. липня 1936.

Відень (506,8) 17.25 Концерт солістів, 19.00 Пісні й арії, 20.00 Піґмаліон — комедія Шова, 22.10 Концерт, **Братислава** (298,8) 18.10 Ресітал фортеп., **Кошиці** (259,1) 23.00 Танкова музика, **Прага** (470.2) 12.35 Сальонова музика, 16.10 Популярний концерт, 22.20 Сальонова музика, **Париж** (1648) 19.00 Спів, 20.00 Пісні, 21.15 Симфонія ч. 7 Бетовена, 22.30 Концерт, 23.30 Легка музика, **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 16.10 Пополуднева музика, 20.10 Веселий концерт, 23.00 Танкова музика, **Букарешт** (864,5) 17.00 Національна музика, 19.20 Віолінч. ресітал, 20.10 Сальонова музика, 21.45 Пісні Штравса, **Будапешт** (549,5) 17.00 Джезова музика, 22.00 Циганська музика, **Міляно** (368,6) 22.15 Танкова музика, **Рим** (420,8) 20.45 Вечір опер.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 22. липня 1936.

6.30, 7.40 Раннішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Легка музика, 12.55 Кілька рад лікаря на літо, 13.05 Полудневий денник, 14.30 Концерт бажань, 15.30 Господарські вісти, 15,45 Про те, як кравець Ниточка став королем, 16.15 Фортеп. музика, 17.00 Сальонова музика, 17.30 Спів, 17.50 Анеґдоти з життя А. Жулковського, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Польські пісні, 18.25 Жінка у фашистівській Італії, 18.35 Програма на завтра, 18.40 Рекламовий концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Концерт народньої музики, 20.00 Північна музика — з гр. пл., 20.30 Мандрівка мікрофону по провінції, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Твори Ф. Шопена, 21.30 Спів, 22.00 Спортові вісти, 22.15 Танкові форми в камеральній музиці, 22.45 Танкова музика.

Четвер, 23. липня 1936.

6.30, 7.40 Раннішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сигнал часу, 12.55 VIII-ма рапсодія Ліста — з гр. пл., 13.05 Полудневий денник, 14.30 Музична вязанка — з ґр. пл., 15.30 Господарські вісти 15.45 „Скарб у комині“, 16.00 Популярний концерт, 16.45 „Устрій нових держав і проблема національної оборони — Совітська Росія“, 17.00 Концерт легкої музики, 17.50 Найгірша пригода — гутірка, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Нічю в городі Перемислава, 18.15 Вилятки з оперети „Квіт з Гаваю“, 18.25 Літературні хвилини, 18.40 Рекламовий концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00, Сільські вадилянки, 19.40 Форт. ресітал, 20.10 Візія бабуні, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Наші пісні, 21.30 Форт. квінтет, 22.00 Спортові вісти, 22.15 Танкова музика.

БІРЖА.

Варшава (ПАТ)

ГРОШІ.

Купно — продажа: Бельґи бельґ. 89.63—89.20, Доляри американські 5.30, — 5.27, Дол. канадійські 5.28.50—5.25.50, Фльорени голянд. 360.92 — 9.20, Франки фр. 35.08 — 34.92, Франки шв. 173.39 — 172.55, Фунти англ. 26.63 — 26.52, Ґульдени данціґські 100.20 — 99.80, Корони чеські 20.20—19.70, Корони данські 119,04, 118.20, Корони норв. 134.03—133.05, Кор. шв. 137.63—136.65, Ліри італ. 35—33, Марки фінл. 11.76—11.60, Марки нім. 145 — 140, Песети еспан. 63.00—61.00, Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 152—147.

Папери.

5 інвест. 1. ем. 62, серії 72—71, 5 конв. 46, 6 дол. 57, 4 прем. дол. 47, 7 стаб. 44.

Акції.

Банк Польський 94, 92, Цукор 26.50, Лільпоп 12.10, Стараховичі 32.

Збіже.

Ціни льоко Львів	від до
Пшениця одн.	19.00—19.50
Пшениця зб.	18.25—18.75
Ріпак зимовий ех 1936	30.00—31.00
Мука пш. ґат. I. витяг.	34.50—35.00
Мука пш. ґат. I А	34.00—34.50
Мука пш. ґат. I Б	33.00—33.50
Мука пш. ґат. I Ц	31.50—32.00
Мука пш. ґат. I Д	29.50—30.00
Мука пш. ґат. II А	29.00—29.50
Мука пш. ґат. II Б	28.50—29.00
Мука пш. ґат. II. Ц	28.25—28.75
Мука пш. ґат. II Д	27.00—27.50
Мука пш. ґат. II Е	25.05—26.00
Мука пш. ґат. II Ф	24.00—24.50
Мука пш. ґат. II Ґ	21.50—22.00
Мука пш. ґат. III А	17.00—17.50
Мука пш. ґат. III Б	16.00—16.50
Мука пш. паст.	14.00—14.50
Мука пш. разова до 0—95 прц.	24.00—24.50
Мука жит. вит. 0— 30прц.	22.50—23.00
Мука жит. ґат. I 0—50 прц.	21.50—22.00
Мука жит. ґат. I 0—65 прц.	19.50—20.00
Мука жит. ґат. II 50—65 прц.	14.50—15.00
Мука жит. раз. до 0—95 прц.	15.50—16.00
Мука житня посл. понад 65%	11.50—12.00

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 21-го липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.15	зол.
1 кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням	2.20	„
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет	2.20	„
1 л. молока	0·14	„
1 к. яєць	2.50—2.55	„

Тенденція на масло сильна, на молоко зниженова, на яйця слаба.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 21. VI. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахоялсарні „М. С.“ у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

індики, індички I. кл.	1.00	зол.
Качки товщеві I. кл., ваги щойно від 1.80 кг. вгору	0.90	„
Курки молоді без остріг I. кл.	1.00	„
Курята I. кл. щойно від 0.80 кг. вгору	1.10	„

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймаємо.

Ціни денні: тенденція на курята зниженова, на індики, качки, курки хвилево вдержана.

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . зол. 0.35
1 „ одношпальтовий в тексті і новинках „ 0·60
1 „ „ на першій сторінці . „ 0·80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . „ 0·07
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . зол. 480·—
„ „ 1/2 . . . „ 250·—
„ „ 1/4 . . . „ 130·—
„ „ 1/8 . . . „ 70·—

міста того самого стейту. Найшлась там пара, яка рішила взяти шлюб у двох ледяних скринях. Священник не міг протестувати проти такого домагання, бо нема приписів, що це неморальне. Клопіт був тільки в тому, як пара подасть собі руки до присяги, щоб шарох міг вложити їм обручки. У ледяних скринях зробили дві діри. Сотні людей прийшли до церкви на це видовище. Всі були цікаві, чи новоженці не заморозились. Цей шлюб на тверезо скінчився так, що новоженці просто з церкви поїхали до готелю, де ждала на них гаряча купіль. Шлюб у ледяних скринях можнаб опатентувати як вихід на таке гаряче літо, як цьогорічне.

Спорт.

ВОГОНЬ З ОЛІМПУ.

В понеділок 20. т. м. в Греції в полудневих годинах, на мітичній Горі Олімп, де панував всемогучий Зевс, запалив Олімпійський Комітет при помочі сочки смолоскип. Вогонь перенесли заквітчані дівчата до старої олімпійської арени, на мармуровий вівтар перед статуєю Зевса. Звідси понесли символічний вогонь через Грецію, Болгарію, Югославію, Мадярщину, Австрію, Чехословаччину до Берліна, де прибуде остання штафета спортовців дня 1. серпня. — У святочнім запаленні олімпійського вогню взяли участь величезні маси народу, дипльоматичний збір, Олімпійський Комітет та багато спортовців. Свято розпочав міністр Вальопульос.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

WIADOMOŚCI LWOWSKIEJ IZBY ROLNICZEJ. Lwów, dnia 15. lipca 1936. R. III. № 1—3.

UKRAINIAN YOUTH. Philadelphia, Pa., June 1936. Vol. 4, № 4.

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Мол. Театр. „Заграва“ під арт. пров. В. Блавацького.

Заліщики.

22. VII. „Стефко“.
23. VII. „Голгота“.
24. VII. „Маріюс“.
25. VII. „Святе полуня“.
26. VII. „Дума про Нечая“.

Великий Театр:

Нечинний.

Театр Ріжнородностей:

Середа, 22. VII. год. 8. веч. Аб. 22. „Малощо не пошлюбна ніч“.

Четвер, 23. VII. год. 8. веч. Аб. 22. „Малощо не пошлюбна ніч“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Княжна Чардаша“ з Мартою Егерт.

АТЛЯНТИК: „Американські авантюри“.

ВАНДА: 1) „Маркіза Йоріссака“, 2) „Пані з Чорного Клюбу“.

ГРАЖИНА: „Остання стійка“ і „Що чоловік робить в ночі“.

КАСІНО: „Багряний цвіт“.

КОПЕРНИК: „Чарівниця“, „Золота дівчина“ та Боксерський метч“.

МАРУСЕНЬКА: „Четверта заповідь“

МІРАЖ: „Любовні маневри“.

МУЗА: „Доктор Ікс“.

ПАКС: Нечинне.

ПАЛЯС: „Самохід ч. 99“.

ПАН: 1) „Віденські ночі“, 2) „Фліп і Флап“.

РАЙ: „Шалений поручник“ і музична комедія.

СВІТ: „День великої пригоди“.

СТИЛЕВЕ: „Химера гарної жінки“ і ревія.

ТОН: „Осуджений“ і „Вісім годин д-ра Моргана“.

УТІХА: „Відважний ковбой“ і ревія“

ХИМЕРА: „Людина зі стома масками“

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

„Берлін“.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Середа, 22. липня 1936.

Відень (506,8) 11.00 Австрійський фестиваль, 20.00 Концерт опереткової музики, 22.10 Органова і фортепянова музика. **Братислава** (298,8) 11.05 Концерт, 19.50 Легка музика. **Прага** (470,2) 17·40 Сольо на саксофоні, 21.10 Камеральні твори Бетовена. **Париж** (1648) 17.30 Концерт симфонічної орхестри, 22.45 Танкова музика. **Кенігсвустергавзен** (1571) 10.00 Весела музика, 16,00 Пополуднева музика, 20.10 Великий концерт опереткової музики. **Будапешт** (364,5) 17.00 Веселий концерт, 21.55 Спів, 21.15 Концерт сальонової орхестри, **Будапешт** (549,5) 18.10 Циганська музика, 21·00 Концерт, **Мілано** (368,6) 22.00 Солісти, 22.45 Танкова музика. **Рим** (420,8) 20.45 Симфонічний концерт, 22.15 Весела музика.

Четвер, 23. липня 1936.

Відень (506,8) 17.25 Концерт солістів, 19.00 Пісні й арії, 20.00 Пігмаліон — комедія Шова, 22.10 Концерт, **Братислава** (298,8) 18.10 Ресітал фортеп., **Кошиці** (259,1) 23.00 Танкова музика, **Прага** (470.2) 12.35 Сальонова музика, 16.10 Популярний концерт, 22.20 Сальонова музика, **Париж** (16.48) 19.00 Спів, 20.00 Пісні, 21.15 Симфонія ч. 7 Бетовена, 22.30 Концерт, 23.30 Легка музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 16.10 Пополуднева музика, 20.10 Веселий концерт, 23.00 Танкова музика, **Букарешт** (864,5) 17.00 Національна музика, 19.20 Віолінч. ресітал, 20.10 Сальонова музика, 21.45 Пісні Штравса, **Будапешт** (549,5) 17.00 Джезова музика, 22.00 Циганська музика, **Мілано** (368,6) 22.15 Танкова музика, **Рим** (420,8) 20.45 Вечір опер.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 22. липня 1936.

6.30, 7.40 Ранішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Легка музика, 12·55 Кілька рад лікаря на літо, 13.05 Полудневий денник, 14.30 Концерт бажань, 15.30 Господарські вісти, 15,45 Про те, як кравець Ниточка став королем, 16.15 Фортеп. музика, 17.00 Сальонова музика, 17.30 Спів, 17.50 Анегдоти з життя А. Жулковського, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Польські пісні, 18.25 Жінка у фашистівській Італії, 18.35 Програма на завтра, 18,40 Реклямовий концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Концерт народньої музики, 20.00 Північна музика — з гр. пл., 20.30 Мандрівка мікрофону по провінції, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Твори Ф. Шопена, 21,30 Спів, 22.00 Спортові вісти, 22.15 Танкові форми в камеральній музиці, 22.45 Танкова музика.

Четвер, 23. липня 1936.

6.30, 7.40 Ранішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сигнал часу, 12.55 VIII-ма ропсодія Ліста — з гр. пл., 13.05 Полудневий денник, 14.30 Музична вязанка — з ґр. пл., 15.30 Господарські вісти 15.45 „Скарб у комині“, 16.00 Популярний концерт, 16.45 „Устрій нових держав і проблема національної оборони — Совітська Росія“, 17.00 Концерт легкої музики, 17.50 Найгірша пригода — гутірка, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Нічю в городі Перемислава, 18.15 Виїмки з оперетки „Квіт з Гаваю“, 18.25 Літературні хвилини, 18.40 Реклямовий концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00, Сільські авдиціники, 19.40 Форт. ресітал, 20.10 Візія бабуні, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Наші пісні, 21.30 Форт. квінтет, 22.00 Спортові вісти, 22.15 Танкова музика.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО

Спогади I. II. і III. часть

Ціна 4·50 зол., з почт. перес. 5·— зол. Окрема частина по 1·50 зол.

БІРЖА.

Варшава (ПАТ)

ГРОШІ.

Купно — продажа: Бельги бельг. 89.63—89.20, Доляри американські 5.30, — 5.27, Дол. канадійські 5.28.50—5.25.50, Фльорени голянд. 360.92 — 9.20, Франки фр. 35.08 — 34.92, Франки шв. 173.39 — 172.55, Фунти англ. 26.63 — 26.52, Гульдени данцігські 100.20 — 99.80, Корони чеські 20.20—19.70, Корони данські 119,04, 118.20, Корони норв. 134.03—133.05, Кор. шв. 137.63—136.65, Ліри італ. 35—33, Марки фінл. 11.76—11.60, Марки нім. 145 — 140, Песети еспан. 63.00—61.00, Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 152—147.

Папери.

5 інвест. 1. ем. 62, серії 72—71, 5 конв. 46, 6 дол. 57, 4 прем. дол. 47, 7 стаб. 44.

Акції.

Банк Польський 94, 92, Цукор 26.50, Лільпоп 12.10, Стараховичі 32.

Збіже.

Ціни льоко Львів	від до
Пшениця одн.	19.00—19.50
Пшениця зб.	18.25—18.75
Ріпак зимовий ех 1936	30.00—31.00
Мука пш. гат. I. витяг.	34.50—35.00
Мука пш. гат. I A	34.00—34.50
Мука пш. гат. I Б	33.00—33.50
Мука пш. гат. I Ц	31.50—32.00
Мука пш. гат. I Д	29.50—30.00
Мука пш. гат. II A	29.00—29.50
Мука пш. гат. II Б	28.50—29.00
Мука пш. гат. II. Ц	28.25—28.75
Мука пш. гат. II Д	27.00—27.50
Мука пш. гат. II Е	25.05—26.00
Мука пш. гат. II Ф	24.00—24.50
Мука пш. гат. II Г	21.50—22.00
Мука пш. гат. III A	17.00—17.50
Мука пш. гат. III Б	16.00—16.50
Мука пш. паст.	14.00—14.50
Мука пш. разова до 0 - 95 прц.	24.00—24.50
Мука жит. вит. 0— 30прц.	22.50—23.00
Мука жит. гат. I 0—50 прц.	21.50—22.00
Мука жит. гат. I 0—65 прц.	19.50—20.00
Мука жит. гат. II 50—65 прц.	14.50—15.00
Мука жит. раз. до 0—95 прц.	15.50—16.00
Мука житня посл. понад 65%	11.50—12.00

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 21-го липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування . . . . . . 2.15 зол.
1 кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням 2.20 „
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет . . . . 2.20 „
1 л. молока . . . . 0·14 „
1 к. яєць . . . . 2.50—2.55 „

Тенденція на масло сильна, на молоко знижкова, на яйця слаба.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 21. VI. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахорізні „зі. С.“ у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індики, індички I. кл. 1.00 зол.
Качки товщеві I. кл., ваги щойно від 1.80 кг. вгору 0.90 „
Курки молоді без остріг I. кл. 1.00 „
Курята I. кл. щойно від 0.80 кг. вгору 1.10 „

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймаємо.

Ціни денні: тенденція на курята знижкова, на індики, качки, курки хвилево вдержана.

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

НАУКА

ВЧУ СКОРО І ПРИСТУПНО ФРАНЦУСЬКОГО, НІМЕЦЬКОГО — конверзація; приготовлюю до матури і всіх іспитів з цих мов, також приймаю переклади і полагоджую кореспонденцію. Позамісцевим листовно. Низькі ціни. Голуфка 4., I. пов., м. 3. 2403, 4—10

КУПНО - ПРОДАЖА

ПРОДАМ ГАРНУ СОНЯШНУ ПАРЦЕЛЮ 114 сяжнів, побіч професорської кольонії· Горішний Личаків. Ціна 3700 зол. Відомість: Піярів 49, дім Барановського. 2431, 2—2

ОВОЧАРНЯ, модерно уряджена до продання, інформації тел. 115-53. 2432, 1—3

МЕШКАННЯ

ДЛЯ ПРИЇЗДНИХ покої умебльовані — денно, на бажання і харч· Тереси 2 Б/7. 2434 1—?

ДО ВИНАЙМУ три покої на бюро або мешкання, з комфортом або без — Ринок 3. 2436, 1—4

РІЖНІ

СТАРУ ҐАРДЕРОБУ мужеську міняємо на наймодніші бельські матеріяли. ТЕЛЕФОН 270-25. 2433 1—1

ПЕРЕРОБЛЮВАННЯ СІТОК дротяних, ліжок, матраців і отоман в однім дні, також дезинфекція найдешевше у фабриці ЗАКС, Ліндого 6.

ЛІЖКО КУХОННЕ зол. 7, полеве 10, сіткове 15, пансіонове 20, дитячі 25, отомана 20, канапа 25, 3 подушки з трави 15, волосяні 40, тапчан 50 — тільки у фабриці Закс, Ліндого 6. 2437, 1—4

ОГОЛОШЕННЯ.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . . зол. 0.35
1 „ одношпальтовий в тексті і новинках „ 0·60
1 „ „ на першій сторінці . „ 0·80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . . .
слова товстим друком подвій[illegible]

Остання сторінка 1/1 . . . зол. 480·—
1/2 . . . . . . „ 250·—
1/4 . . . . . . „ 130·—
1/8 . . . . . . „ 70·—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „[illegible] [illegible]ілки „Діло“, Львів, Ринок 10.